HAZRETİ YUSUF

Andolsun, Yusuf ve kardeşlerinde soranlar için ayetler (ibretler) vardır. (Yusuf Suresi, 7)

HARUN YAHYA

İçlerinden bir sözcü dedi ki: "Eğer yapacaksanız, öldürmeyin Yusuf'u, onu kuyunun derinliklerine bırakıverin de bir yolcu kafilesi alsın."
(Yusuf Suresi, 10)

Bu kitapta kullanılan ayetler Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Nisan 2001
İkinci Baskı: Kasım 2002
Üçüncü Baskı: Ekim 2004
Dördüncü Baskı: Mart 2006

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK
Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı:SEÇİL OFSET
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No:77 Bağcılar-İstanbul
Tel:(0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme,

kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah'ın rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

GİRİŞ

Kuran Allah tarafından insanlara rehber olması için indirilen, içinde en doğru açıklamaların yer aldığı, insanlara müjdeler veren, onları uyarıp korkutan ve onlara Allah'tan bir rahmet olan tek hak kitaptır. Dolayısıyla insanların en öncelikli okumaları ve öğrenmeleri gereken kitap Kuran'dır.

Kuran'da Allah'ın hükümlerinin yanısıra pek çok konuda insanlara en doğru bilgiler aktarılır. Kuran'ın her ayeti hikmetlerle doludur.

Allah Kuran'da geçmiş peygamberlerin hayatlarından bölümler anlatarak da bizlere önemli hikmetler öğretir. Her peygamber kıssası, bize hem imani dersler hem de içinde yaşadığımız toplumda ve devirde nasıl davranmamız gerektiğini gösteren örnekler verir. Bu kıssaları detaylı olarak öğrenmek, hikmetlerini kavramaya çalışmak, bu kavrayış için Allah'a dua etmek, her müslümanın görevidir.

Biz de bu kitapta geçmiş peygamberlerden Hz. Yusuf'un hayatını ve mücadelesini inceleyecek ve Allah'ın Hz. Yusuf hakkında bize öğrettiği bilgilerin hikmetlerini ele alacağız.

Hz. Yusuf'un bir özelliği, Kuran'da hayatı hakkında en çok detay verilen bir kaç peygamberden biri olmasıdır. Kuran'ın uzun surelerinden biri olan Yusuf Suresi'nin tamamına yakını, onun ve ailesinin hayatını anlatmaktadır. Surenin başlarında ise, Allah bu kıssanın önemli "ayetler", yani delil ve hikmetler içerdiğini şöyle bildirmektedir:

Andolsun, Yusuf ve kardeşlerinde soranlar için ayetler (ibretler) vardır. (Yusuf Suresi, 7)

Allah Kuran'da Hz. Yusuf'un hayatına pek çok detay ile yer verdiğine göre, kuşkusuz müminlerin bu kıssadan alacakları pek çok ders vardır. Nitekim Yusuf Suresi'nin son ayetinde de, peygamber kıssalarının, "öz sahipleri", yani imani akıl ve hikmete sahip olan, dünyanın özünü kavrayabilen müminler için önemli ibretler içerdiği tekrar vurgulanmaktadır:

Andolsun, onların kıssalarında "öz sahipleri" için ibretler vardır. (Bu Kur'an) düzüp uydurulacak bir söz değildir, ancak kendinden öncekilerin doğrulayıcısı, herşeyin 'çeşitli biçimlerde açıklaması' ve iman edecek bir topluluk için bir hidayet ve rahmettir. (Yusuf Suresi, 111)

Peygamber kıssalarının hikmetlerinden biri de ayetlerin sadece geçtiği zamanın olaylarını anlatması değil, tüm zamanlarda, gelecekte de insanlara bazı dersler vermesi ve yaşanabilecek olaylara işaretlerde bulunmasıdır. "Yusuf Kıssası" da bu anlamda

birçok manalar taşır. Yusuf Peygamberin hayatına bakıldığında hemen her dönemde Müslümanların benzer zorluklar yaşadıkları, dini yaşamayan kişiler tarafından bazı iftiralara maruz kaldıkları, sabretmeleri ve tevekküllü olmaları gereken çok fazla durumla karşılaştıkları görülür. Hz. Yusuf, küçük yaşta iken kardeşleri tarafından bir kuyuya atılarak ölüme terkedilmiş, daha sonra köle olarak satılmış, sonra iftiraya uğrayarak uzun yıllar hapiste kalmış, çeşitli zorluklarla denenmiştir. Müminler bu şekilde Yusuf Peygamberin yaşamına baktıklarında kendi yaşadıkları olaylarla çok büyük benzerlikler bulurlar. Bu, Allah'ın değişmez kanunudur, her dönemde müminlerin yaşadıkları benzeşmektedir. Allah'ın kanununda değişiklik olmayacağı birçok ayetle haber verilmiştir:

(Bu,) Senden önce gönderdiğimiz resullerimizin bir sünnetidir. Sünnetimizde bir değişiklik bulamazsın. (İsra Suresi, 77)

(Bu,) Allah'ın öteden beri sürüp giden sünnetidir. Sen Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir değişiklik bulamazsın. (Fetih Suresi, 23)

Bunun dışında Allah Hz. Yusuf'a kurulan onca tuzaktan sonra; kuyuya atılmasından, iftiraya uğramasından, haksız yere zindanda tutulmasından ve yıllar boyu orada unutulmasından sonra onu hazinelerin başına geçirmiş; ona güç, mal ve iktidar vermiştir. Allah'ın kanunu her konuda olduğu gibi bu konuda da geçerlidir. Allah yaşadıkları zorlukların ardından müminleri felaha kavuşturacağını birçok ayetiyle vaat etmiştir.

Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl 'güç ve iktidar sahibi' kıldıysa, onları da yeryüzünde 'güç ve iktidar sahibi' kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca bana ibadet ederler ve bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkar ederse, işte onlar fasıktır. (Nur Suresi, 55)

Diğer peygamber kıssalarını olduğu gibi Yusuf kıssasını okuyan müminler de pek çok müjdelerle karşılaşır, birçok dersler alırlar. O halde her mümin bu kıssaları okumalı, onlardaki hikmetleri çözmeye çalışmalıdır. Yusuf kıssasını iyi anlamak inanan insanların hayatları boyunca ve hatta günlük yaşamlarında dahi kullanacakları bir tecrübe meydana getirecektir.

PEYGAMBERLER TARİHİ

Peygamberler tarihine bakıldığında çok çarpıcı bir gerçekle karşılaşılır: Peygamberlerin büyük bir bölümü aynı soydan gelmektedirler. Bu durum Kuran'ın pek çok ayetinde bildirilmektedir:

İşte bunlar; kendilerine Allah'ın nimet verdiği peygamberlerdendir; Adem'in soyundan, Nuh ile birlikte taşıdıklarımız (insan nesillerin)den, İbrahim ve İsrail (Yakup)in soyundan, doğru yola eriştirdiklerimizden ve seçtiklerimizdendirler.... (Meryem Suresi, 58)

Ayetin ifadesinden de anlaşıldığı gibi, kendilerine peygamberlik verilen bu üstün insanlar Allah tarafından özel olarak seçilen ve doğru yola eriştirilen kişilerdir. Allah'ın bir insanı seçmesi elbette ki çok büyük bir şereftir. Bu nedenle peygamberler hem Allah tarafından seçilmiş olmaları hem de sahip oldukları güzel ahlak nedeniyle çok kıymetli insanlardır.

İlk peygamber olan Hz. Adem'den sonra, Kuran'da adı geçen en eski peygamber Hz. Nuh'tur. Hz. Nuh, bilindiği gibi inkarcı bir kavme Allah'ın varlığını ve birliğini anlatmak için büyük bir sabır ve kararlılık göstermiş, kavmi inkarda diretince de Allah büyük bir tufan yaratarak tüm kavmi suda boğmuştur. Bir tek Hz. Nuh ve onunla birlikte iman edenler kurtulmuş, Allah'ın vahyi üzerine yaptıkları gemi sayesinde tufandan korunmuşlardır.

Allah Kuran'da Hz. Nuh'tan övgüyle bahsetmektedir:

Alemler içinde selam olsun Nuh'a. Gerçekten Biz, ihsanda bulunanları böyle ödüllendiririz. Şüphesiz o, Bizim mümin olan kullarımızdandı. (Saffat Suresi, 79-81)

Bir diğer ayette ise Hz. Nuh'un soyunun "baki" kaldığı, yani yeryüzünde kesilmeden devam ettiğini Allah şöyle bildirilmektedir:

Andolsun, Nuh Bize (dua edip) seslenmişti de, ne güzel icabet etmiştik. Onu ve ailesini, o büyük üzüntüden kurtarmıştık. Ve onun soyunu, (dünyada) onları da baki kıldık. (Saffat Suresi, 75-77)

Hz. Nuh'un ardından nesiller geçmiş, insanlar yine sapkınlığa düşmüş, Allah'ı bırakıp putlara tapmaya başlamışlardır. Bu dönemde Allah, insanları tekrar Hak Din'e çağırması, gerçek Rabbimiz olan Allah'a davet etmesi için Hz. İbrahim'i peygamberlikle görevlendirmiştir. Hz. İbrahim, Hz. Nuh'un yeryüzünde "baki" kalmış olan soyundandır.

Kuran'da Allah **"doğrusu İbrahim de onun (Nuh'un) bir kolundandır"** (Saffat Suresi, 83) şeklinde buyurmaktadır.

Hz. İbrahim, Allah'ın övdüğü, çok salih ve mübarek bir insandır. Öyle ki Allah onu "dost edinmiştir". Bir ayette Allah şöyle buyurmaktadır:

İyilik yaparak kendini Allah'a teslim eden ve hanif (tevhidi) olan İbrahim'in dinine uyandan daha güzel din'li kimdir? Allah, İbrahim'i dost edinmiştir. (Nisa Suresi, 125)

Hz. İbrahim yine Kuran'da bildirildiği üzere;

*** İman sahibi, güzel ahlaklı, yumuşak huylu, duygulu ve gönülden Allah'a yönelen biriydi. (Hud Suresi, 75)**

*** Allah'a gönülden yönelip itaat ediyordu ve müşriklerden değildi. (Nahl Suresi, 120)**

*** Allah'ın nimetlerine şükrediciydi. Bu nedenle Allah onu seçip, doğru yola iletti. (Nahl Suresi, 121)**

*** Allah İbrahim ailesine kitabı, hikmeti ve bunlarla birlikte büyük bir mülkü verdi. (Nisa Suresi, 54)**

*** Soyundan da pek çok peygamber çıkardı. (Enam Suresi, 84)**

*** Vefalıydı (Necm Suresi, 37)**

Hz. İbrahim'le birlikte, kesintisi olmayan bir peygamberler silsilesi de başlamıştır. Hz. İbrahim, inkarcılara karşı ihlaslı ve azimli bir tebliğ görevi yürütmesine karşın, etrafındaki insanların çoğu (Hz. İbrahim'in akrabası olan Hz. Lut hariç) bu tebliğe icabet etmemiştir. Bunun üzerine Hz. İbrahim Allah'tan kendisine varis olacak ve Allah'ın dinini yeryüzünde temsil etmeye devam edecek salih bir mümin istemiştir. Allah Hz. İbrahim'in duasına bir mucizeyle karşılık vermiş, kendisi çok yaşlı ve karısı da kısır olmasına rağmen ona salih bir çocuk müjdelemiştir. Böylece Hz. İbrahim Hz. İshak'ın babası olmuştur. Hz. İshak da Allah katında seçkin olan, iman, akıl ve takva sahibi bir peygamberdir. Hz. İshak da bir zaman sonra bir evlat sahibi olmuş ve ona "Yakub" adını vermiştir. Her ikisi de, Hz. İbrahim için Allah'ın birer armağanı olmuştur:

Böylelikle, onlardan ve Allah'tan başka taptıklarından kopup-ayrılınca ona İshak'ı ve (oğlu) Yakup'u armağan ettik ve her birini peygamber kıldık. (Meryem Suresi, 49)

Biz ona İshak'ı ve Yakub'u armağan ettik ve onun soyunda peygamberliği ve kitabı kıldık, ecrini de dünyada verdik. Şüphesiz o, ahirette salih olanlardandır. (Ankebut Suresi, 27)

Hz. İbrahim'in bir diğer oğlu ise Hz. İsmail'dir. Her ikisi birlikte insanlar için ilk kurulan "ev", yani ibadet mekanı olan Kabe'yi inşa etmiştir. Bu sırada yaptıkları dua Kuran'da şöyle bildirilir:

İbrahim, İsmail'le birlikte Evin (Ka'be'nin) sütunlarını yükselttiğinde (ikisi şöyle dua etmişti): "Rabbimiz bizden kabul et. Şüphesiz, Sen işiten ve bilensin"; "Rabbimiz, ikimizi Sana teslim olmuş kıl ve soyumuzdan Sana teslim olmuş bir ümmet (ver). Bize ibadet yöntemlerini göster ve tevbemizi kabul et. Şüphesiz, Sen tevbeleri kabul eden ve esirgeyensin." (Bakara Suresi, 127-128)

Allah bu duaya icabet etmiş ve Hz. İbrahim'in soyundan Allah'a teslim olmuş bir ümmet yaratmıştır. Hz. İbrahim'in oğulları, torunları ve onların çocukları, aralarında peygamberler bulunan ve putperestlerle dolu bir ortamda Allah'a iman edip O'nun hükümlerine göre yaşamış mübarek insanlardır. Hz. Musa, Hz. Harun, Hz. Davud, Hz. Süleyman, Hz. Eyyub, Hz. Yunus gibi daha pek çok peygamber de yine Hz. İbrahim'in soyundan gelen hidayet ehli, salih, kamil insanlardır. Peygamberler soyu ile ilgili olarak Allah şöyle buyurmaktadır:

Ve ona (İbrahim'e) İshak'ı ve Yakub'u armağan ettik, hepsini hidayete eriştirdik; bundan önce de Nuh'u ve onun soyundan Davud'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yusuf'u, Musa'yı ve Harun'u hidayete ulaştırdık. Biz, iyilik yapanları işte böyle ödüllendiririz. Zekeriya'yı, Yahya'yı, İsa'yı ve İlyas'ı da (hidayete eriştirdik.) Onların hepsi salihlerdendir. İsmail'i, Elyasa'yı, Yunus'u ve Lut'u da (hidayete eriştirdik). Onların hepsini alemlere üstün kıldık. Babalarından, soylarından ve kardeşlerinden, kimini (bunlara kattık); onları da seçtik ve dosdoğru yola yöneltip-ilettik. Bu, Allah'ın hidayetidir; kullarından dilediğini bununla hidayete erdirir. Onlar da şirk koşsalardı, elbette bütün yapıp-ettikleri 'onlar adına' boşa çıkmış olurdu. Bunlar, kendilerine kitap, hikmet ve peygamberlik verdiklerimizdir. Eğer bunları tanımayıp-küfre sapıyorlarsa, andolsun, Biz buna (karşı) inkara sapmayan bir topluluğu vekil kılmışızdır. İşte Allah'ın hidayet verdikleri bunlardır... (Enam Suresi, 84-90)

Hz. İbrahim oğullarına Allah'a imanı vasiyet etmiş ve bu vasiyet onun torunu olan Hz. Yakup tarafından da tekrarlanmıştır. Bu olayları Allah Kuran'da şöyle haber verir:

Rabbi ona: "Teslim ol" dediğinde (O:) "Alemlerin Rabbine teslim oldum" demişti. Bunu İbrahim, oğullarına vasiyet etti, Yakup da: "Oğullarım, şüphesiz Allah sizlere bu dini seçti, siz de ancak Müslüman olarak can verin" (diye vasiyet etti.) Yoksa siz, Yakub'un ölüm anında, orada şahidler miydiniz? O, oğullarına: "Benden sonra kime ibadet edeceksiniz?" dediğinde, onlar: "Senin ilahına ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın ilahı olan tek bir ilaha ibadet edeceğiz; bizler ona teslim olduk" demişlerdi. Onlar bir

ümmetti; gelip geçti. Onların kazandıkları kendilerinin, sizin kazandıklarınız sizindir. Siz, onların yaptıklarından sorumlu değilsiniz. (Bakara Suresi, 131-134)

Ancak elbette, Hz. İbrahim'in soyundan gelmiş olmak, bir insanın kesin olarak hidayete ereceği anlamına gelmemektedir. Bu soy içinde peygamberler, salih insanlar, veliler olduğu gibi, dini kavrayamayan ve hidayet ehli olmayanlar da vardır. Nitekim bu gerçek de Kuran'da Allah tarafından bildirilmiştir. Örneğin Hz. İbrahim ve oğlu Hz. İshak'ın soyundan Allah Kuran'da şöyle söz eder:

Ona ve İshak'a bereketler verdik. İkisinin soyundan, ihsanda bulunan da var, açıkça kendi nefsine zulmeden de. (Saffat Suresi, 113)

Elbette ki peygamberler seçilmiş, üstün insanlardır, ancak ileriki bölümlerde de görüleceği gibi, aynı soydan geldikleri, aynı seçkin insanların torunları, kardeşleri, oğulları, babaları veya eşleri oldukları halde aralarından Allah'ın rızasına aykırı hareket eden, O'nun sınırlarını çiğneyen ve dine muhalefet eden insanlar da çıkmaktadır. Allah bu durumu bir başka ayetinde şöyle açıklar:

Andolsun, Biz Nuh'u ve İbrahim'i (elçi olarak) gönderdik, peygamberliği ve kitabı onların soylarında kıldık. Öyle iken, içlerinde hidayeti kabul edenler vardır, onlardan birçoğu da fasık olanlardır. (Hadid Suresi, 26)

Peygamber soyundan olmalarına karşın fasıklık yapanlar arasında, Hz. Yakub'un bir kısım oğulları da vardır.

Allah, Hz. Yakup'tan Kuran'da pek çok defa bahsetmekte, onun ihlas sahibi, güçlü, basiretli, seçkin ve hayırlı bir kişi olduğunu bildirmektedir. Ayetlerde Yakup Peygamberin üstün özelliklerini Allah şöyle haber verir:

Güç ve basiret sahibi olan kullarımız İbrahim'i, İshak'ı ve Yakub'u da hatırla. Gerçekten Biz onları, katıksızca (ahiretteki asıl) yurdu düşünüp-anan ihlas sahipleri kıldık. Ve gerçekten onlar, Bizim katımızda seçkinlerden ve hayırlı olanlardandır. (Sad Suresi, 45-47)

Ona İshak'ı armağan ettik, üstüne de Yakub'u; her birini salihler kıldık. Ve onları, Kendi emrimizle hidayete yönelten önderler kıldık ve onlara hayrı kapsayan-fiilleri, namaz kılmayı ve zekat vermeyi vahyettik. Onlar Bize ibadet edenlerdi. (Enbiya Suresi, 72-73)

Bunun dışında Hz. Yakub'un ilim sahibi bir insan olduğunu, kendisine özel bir ilim verildiğini Allah Yusuf Suresi'ndeki ayetlerde şöyle bildirmektedir:

... Gerçekten o (Hz. Yakub), kendisine öğrettiğimiz için bir ilim sahibiydi. Ancak insanların çoğu bilmezler. (Yusuf Suresi, 68)

... (Yakub) Dedi ki: "Ben, size bilmediğinizi Allah'tan gerçekten biliyorum demedim mi?" (Yusuf Suresi, 96)

Hz. Yakub'un oğullarından biri, Hz. Yusuf'tur. Hz. Yakub'un evlatlarına öğrettiği imanı ve güzel ahlakı en iyi şekilde anlayan ve kavrayan da o olmuştur. Bunu Hz. Yusuf'un Kuran'da Allah'ın haber verdiği sözlerinde görmek mümkündür:

"Atalarım İbrahim'in, İshak'ın ve Yakub'un dinine uydum. Allah'a hiçbir şeyle şirk koşmamız bizim için olacak şey değil. Bu, bize ve insanlara Allah'ın lütuf ve ihsanındandır, ancak insanların çoğu şükretmezler." (Yusuf Suresi, 38)

Ancak her kardeşi Hz. Yusuf gibi değildir. Kendisine yakın olan küçük kardeşi hariç, diğer kardeşleri gerçek imanı kavrayamamış, bencil tutkularına esir olmuş, Allah'ın sınırlarını çiğneyen kimselerdir. Ve bu kardeşleri, Hz. Yusuf'a karşı çok zalimce bir tuzak hazırlamışlardır.

Kitabın bundan sonraki bölümlerinde, Hz. Yusuf'a kurulan bu tuzak, ardından gelişen olaylar ve Hz. Yusuf'un tüm bunlara karşı gösterdiği örnek tavır anlatılacaktır.

YUSUF PEYGAMBERİN ÇOCUKLUĞU

ÇOCUKKEN GÖRDÜĞÜ RÜYA

Yusuf Peygamber daha çocukken bir rüya görmüş ve rüyasının yorumunu babasına sormuştur. Babası Yakup Peygamber ise Hz. Yusuf'un rüyasıyla ilgili yorum yapmış ve onu güzel haberlerle müjdelemiştir. Ancak bununla birlikte rüyasını diğer kardeşlerine anlatmaması konusunda kendisini uyarmıştır. Bu olay Kuran'da şu şekilde geçer:

Hani Yusuf babasına: "Babacığım, gerçekten ben (rüyamda) onbir yıldız, güneşi ve ayı gördüm; bana secde etmektelerken gördüm" demişti. (Babası) Demişti ki: "Oğlum, rüyanı kardeşlerine anlatma, yoksa sana bir tuzak kurarlar. Çünkü şeytan, insan için apaçık bir düşmandır. Böylece Rabbin seni seçkin kılacak, sözlerin yorumundan (kaynaklanan bir bilgiyi) sana öğretecek ve daha önce ataların İbrahim ve İshak'a (nimetini) tamamladığı gibi senin ve Yakub ailesinin üzerindeki nimetini tamamlayacaktır. Elbette Rabbin, bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Yusuf Suresi, 4-6)

Yusuf Peygamber babasına rüyasını anlattığında babasının rüyasını kardeşlerine anlatmaması konusunda onu uyarmasının sebebi, kardeşlerinin güven vermeyen tavrıydı. Yakup Peygamber ilim sahibi, ferasetli bir insan olduğu için oğullarının fitne çıkarmaya müsait olan karakterlerinin ve kıskanç yapılarının farkındaydı. Onları çok iyi tanıdığı için Hz. Yusuf'a tuzak kurabileceklerini de tahmin etmekteydi. Bu nedenle Hz. Yakup şeytanın düşmanlığına dikkat çekmiş, Hz. Yusuf'a temkinli olmasını öğütlemiştir.

Bu kıssadan çıkarılacak bir ders Müslümanların fitneci ve münafık karakterli, din konusunda gevşek olan insanların yanında dikkatli olmaları, Müslümanlarla ilgili olabilecek güzel gelişmeleri böyle kişilere anlatmamaları gerektiğidir. Zira müminlerin nimete kavuşmaları, gelişmeleri, güçlenmeleri, iyi bir konuma gelmeleri samimi dindarları çok sevindirir, fakat kalbinde hastalık olan, münafık karakterli insanları çok rahatsız eder. Bu tür kişiler dinin ve müminlerin menfaatini istemeyecekleri için onların gelişmelerini engellemek ister ve hatta bunu yapabilmek için müminlere düşman olan kişilerle işbirliği dahi yaparlar. Münafık karakterli kişilerin bu durumunu Allah bir ayetinde şöyle haber vermiştir:

Sana iyilik dokunursa, bu onları fenalaştırır, bir musibet isabet edince ise: "Biz önceden tedbirimizi almıştık" derler ve sevinç içinde dönüp giderler. (Tevbe Suresi, 50)

Bu nedenle Müslümanları ilgilendiren güzel ve hayırlı olaylar gerçekleşmeden önce bu tarz insanlara söylenmemeli ve bu tarz kişilere karşı temkinli davranılmalıdır. Babasının Hz. Yusuf'a yaptığı uyarı bu konuya açık bir örnektir.

KARDEŞLERİNİN HZ. YUSUF'A KURDUKLARI TUZAK

Yakup Peygamber Hz. Yusuf'u uyarmakta haklıydı, çünkü kardeşleri onu ve küçük erkek kardeşlerini babalarından kıskanmaktaydılar. İçlerindeki bu kıskançlık öylesine şiddetliydi ki, onları Hz. Yusuf'a tuzak kurmaya kadar götürdü. Bu da Hz. Yusuf'un kardeşlerinin İslam ahlakından uzak olduklarının ve mümin karakteri sergilemediklerinin bir diğer göstergesidir. Onların kurdukları bu tuzak ve Yusuf peygambere yaptıkları Kuran'da şöyle anlatılır:

Onlar şöyle demişti: "Yusuf ve kardeşi babamıza bizden daha sevgilidir; oysa ki biz, birbirini pekiştiren bir topluluğuz. Gerçekte babamız, açıkça bir şaşkınlık içindedir."

"Öldürün Yusuf'u veya onu bir yere atıp-bırakın ki babanızın yüzü yalnızca size (dönük) kalsın. Ondan sonra da salih bir topluluk olursunuz." (Yusuf Suresi, 8-9)

Ayetlerden açıkça anlaşıldığı gibi, kardeşlerinin Hz. Yusuf'a tuzak kurmalarındaki en büyük etken kıskançlıktı. Babalarının Hz. Yusuf'u ve kardeşini daha çok seviyor olduğunu düşünmeleri onları bu kıskançlığa itmekteydi. Yalnızca kendilerine yönelik bir sevgi istiyorlar; kendilerinin sayıca çok oluşları ve birbirlerini pekiştirmeleri nedeniyle sevgiye daha çok hak sahibi olduklarını düşünüyorlardı.

Elbette ki bu, son derece çarpık bir mantıktır. Çünkü Kuran'a göre müminlerin birbirlerini sevmedeki tek ölçüleri takvadır. Kim takvaca üstünse, kim Allah'tan daha çok korkuyor ve O'nun sınırlarını en titiz biçimde koruyorsa, kim en güzel ahlakı gösteriyorsa müminler doğal olarak en çok o kişiyi severler. İşte müminlerin sevgi anlayışları bu şekildedir. Açıktır ki, Yakup Peygamber de oğullarına sevgi yöneltirken bunu ölçü almıştır. Hz. Yusuf diğer oğullarından çok daha takva ve güzel ahlaklı olduğu için bu durumda onu en çok sevmesi son derece doğaldır. Fakat Hz. Yusuf'un kardeşleri bu bakış açısına sahip olmadıkları için, babalarının Hz. Yusuf'a ve kardeşine olan sevgisini de anlayamamışlardır. Bu da onların dinden uzak karakterlerinin önemli bir göstergesidir.

Dikkat çeken ayrı bir yönleri de, babaları hakkında kullandıkları saygısız üsluptur. Babaları seçkin bir peygamber olmasına, üstün bir akıl ve feraset (anlayış) sahibi olmasına rağmen onlar Hz. Yusuf'a ve kardeşine olan sevgisinden ötürü babalarının "şaşkınlık içinde" olduğunu iddia etmekteydiler. Bir peygambere karşı böyle pervasız bir üslup kullanmaları da onların imani zayıflıklarını göstermektedir. Ancak imanlarının

zayıf olduğunu, hatta münafık karakterli olduklarını anlamak için daha kuvvetli bir delil vardır: Hz. Yusuf'u öldürmek istemeleri... Allah'tan korkan, ahirette hesap vereceğine inanan, Allah'ın her an kendisini işittiğini ve gördüğünü bilen bir insanın Allah'ın haram kıldığı böyle bir fiile yanaşmayacağı ve hatta aklından dahi geçirmeyeceği son derece açıktır. Ancak bu kişiler babalarının kendilerini sevmesini sağlamak ya da kıskançlık duygularını tatmin etmek için, çözümü Hz. Yusuf'u öldürmekte ya da bir yere atıp bırakmakta bulmuşlardır.

Öldürmek zaten haramdır, ancak küçük yaşta bir çocuğu bir yere atıp bırakmak da çok vicdansızca bir harekettir. Bunu yapmayı düşünebilen insanlarda vicdan, merhamet gibi duyguların bulunmadığı son derece açıktır. Görüldüğü gibi, Hz. Yusuf'un kardeşleri acımasız ve zalimdirler.

Üstelik mantık örgüleri de çok bozuktur. Hz. Yusuf'a böyle bir kötülük yapıp, harama girdikten sonra hala "salihlerden olmayı" ummaktadırlar. Elbette ki bir insan bir kötülük işledikten sonra Allah'tan samimi bağışlanma isterse, düzelmeyi ve salihlerden olmayı umabilir. Fakat bu kişiler yaptıklarının yanlış olduğunu bile bile, önce yapıp sonra da salihlerden olmayı planlamaktaydılar. İşte bu, onların sağlıklı bir muhakeme yeteneğine ve mümin karakterine sahip olmadıklarının bir başka delilidir.

Ayetin devamında en zor anında Allah'ın Hz. Yusuf'a yardım ettiği, içlerinden birine onu öldürmek yerine kuyuya atma fikrini ilham ettiği görülür.:

İçlerinden bir sözcü dedi ki: "Eğer (mutlaka bir şey) yapacaksanız, öldürmeyin Yusuf'u, onu kuyunun derinliklerine bırakıverin de bir yolcu kafilesi alsın." (Yusuf Suresi, 10)

Görüldüğü gibi onlar Hz. Yusuf'la ilgili istedikleri planları yapsınlar, her türlü tuzağı kursunlar aslında Yusuf peygamber Allah'ın kendisi için belirlediği kaderi yaşamaktadır. Kimse kendisi için belirlenen kaderin dışına çıkamaz. Allah daha Hz. Yusuf doğmadan çok önce bu kaderi çizmiştir, Yusuf peygamber de bu kaderi aynen yaşamıştır.

Bu arada bir konuyu daha hatırlatmak gerekir ki, Hz. Yusuf'un ölümünü engelleyen, onu kuyuya atma fikrini getirerek yaşamasını sağlayan kardeşi değil, Allah'tır. Allah dilemese kardeşi kuyuya atma fikrini düşünemez ve böyle bir fikir veremezdi. Ancak Hz. Yusuf'un kaderinde önce öldürülmesinin planlanması, sonra da vazgeçilip kuyuya atılması vardır. Bundan dolayı kardeşi böyle bir fikirle gelmiştir. Yoksa halk arasındaki yanlış kader anlayışında olduğu gibi kaderin değişmesi gibi bir durum kesinlikle söz konusu değildir. Yusuf Peygamberin kaderi tüm bu ayrıntılarla beraber yaratılmıştır. Kardeşlerinin onu öldürmemeleri de onların bozulmuş bir planıdır. Ancak o planı da en baştan bozulmuş olarak yaratan Allah'tır.

Nitekim Allah bu planı, o daha henüz çocuk yaşta iken, gördüğü rüya aracılığıyla Hz. Yusuf'a bildirmiştir. Hz. Yusuf'un hayatı da, Allah'ın bildirdiği bu rüyayı doğrulayacak şekilde gelişmiştir. Allah kimi zaman dilediği kullarına bu şekilde gaybı

haber verebilir. Peygamberimiz Hz. Muhammed'e de, Mekke'yi fethedip orada müminlerle birlikte güven içinde hac yapacağını bir rüya aracılığıyla bildirmiştir. Bu konudaki ayette şöyle buyrulmaktadır:

Andolsun Allah, elçisinin gördüğü rüyanın hak olduğunu doğruladı. Eğer Allah dilerse, mutlaka siz Mescid-i Haram'a güven içinde, saçlarınızı tıraş etmiş, (kiminiz de) kısaltmış olarak (ve) korkusuzca gireceksiniz. Fakat Allah, sizin bilmediğinizi bildi, böylece bundan önce size yakın bir fetih (nasib) kıldı. (Fetih Suresi, 27)

Allah'ın gaybı bildirmesinin ve olayların da tam bu şekilde gerçekleşmesinin sırrı, bizim için "gayb" olan herşeyin, Allah katında ezelde tespit edilmiş, yaşanmış ve bitmiş olmasıdır. Gayb insanlar için vardır. Zamandan ve mekandan münezzeh olan Allah ise herşeyi yaratan ve bilendir. Tüm zamanı ve tarihi de, tek bir an olarak yaratmıştır.

Kıssanın devamında Hz. Yusuf'un yaşadığı olayları incelerken de bu gerçek unutulmamalıdır. Yaşanan herşey Allah'ın dilediği şekilde meydana gelir. Ve her birinde müminler için hayır ve güzellikler vardır. Yaşanılan ve sabır gösterilen her zorluğun ardından, Allah dünyada ferahlık ve nimet, ahirette ise sevap ve mükafat verir. Dolayısıyla köleleştirilmek, hapse düşmek, iftiraya uğramak gibi dışarıdan "şer" gözüken olaylar, müminler için büyük birer hayır olur.

HZ. YUSUF'UN KARDEŞLERİNİN SİNSİ PLANLARI

Allah, Kuran'da Hz. Yusuf'un kardeşlerinin aralarında, Hz. Yusuf aleyhinde sinsi bir plan hazırladıklarını ve sonra bunu uygulamaya koyduklarını bildirir. Planlarını gerçekleştirebilmek için önce babalarından Hz. Yusuf'u kendileriyle göndermesi için izin istemişler ve kendilerine güvenmediğini bildikleri için babalarını ikna etmeye çalışmışlardır:

(Bu karara vardıktan sonra) "Ey Babamız," dediler. "Sana ne oluyor, Yusuf'a karşı bize güvenmiyorsun? Oysa gerçekte biz, onun iyiliğini isteyenleriz. Sen onu yarın bizimle gönder, gönlünce gezsin, oynasın. Elbette biz onu koruyup-gözetiriz." (Yusuf Suresi, 11-12)

Ayetin ifadesinden de anlaşıldığı gibi, babaları Hz. Yusuf'u göndermek konusunda isteksiz davranmış ve hatta kendilerine güvenmediğini onlara hissettirmiştir ki onlar da hemen kendilerini savunmaya geçmişlerdir. Aslında Hz. Yusuf'un iyiliğini istediklerini ileri sürmüşlerdir. Hz. Yusuf'u öldürmeyi ya da kuyunun derinliklerine atmayı planlarken bu şekilde bir yalanı rahatça söyleyebilmeleri ise münafık karakterli insanların kolayca yalan söylediklerine delildir. Nitekim yalanları yine devam etmiş,

babalarına Hz. Yusuf'u gezmesi, oynaması için götürmek istediklerini söylemişlerdir. Üstelik kendilerinin de onu koruyup, gözeteceklerine söz vermişlerdir. Dikkat edilmesi gereken bir başka konu ise, münafık karakterli insanların kendilerini hep iyi niyetli gösterme çabalarıdır. Hz. Yusuf'un iyiliğini istediklerini söylemeleri ve sanki onun rahatını düşündükleri izlenimi vermeye çalışmaları sinsi karakterlerinin bir parçasıdır. Ancak Yakup Peygamber ferasetli ve basiretli bir insan olduğu için onların güvenilmez karakterini kolayca fark edebilmiştir:

Dedi ki: "Sizin onu götürmeniz gerçekten beni üzer ve siz ondan habersiz iken onu kurdun yemesinden korkuyorum."
Dediler ki: "Andolsun, biz, birbirini kollayan bir topluluk iken, kurt onu yerse, bu durumda şüphesiz kayba uğrayan (aciz) kimseler oluruz." (Yusuf Suresi, 13-14)

Yakup Peygamber oğullarına güvenmediği ve Hz. Yusuf'a bir kötülük yapacaklarını tahmin ettiği için bu güvensizliğini dile getirmiştir. Onların Hz. Yusuf'a bir kötülük yapıp ardından da yalan bir bahaneyle karşısına gelebileceklerini tahmin etmiştir. Onlar bu fikre şiddetle karşı çıkmışlar, böyle bir şeyin olamayacağı konusunda babalarını ikna etmeye çalışmışlardır. Bu da münafık karakterli insanların sıkışınca başvurdukları bir yöntemdir. Nitekim kıssanın devamından, söyledikleri sözlerde samimi olmadıkları anlaşılmaktadır:

Akşam üstü babalarına ağlar vaziyette geldiler. Dediler ki: "Ey Babamız, gerçek şu ki, biz gittik, yarışıyorduk. Yusuf'u da yiyeceklerimizin (veya eşyamızın) yanında bırakmıştık. Fakat onu kurt yemiş. Ne var ki biz doğruyu söylesek bile sen bize inanacak değilsin." (Yusuf Suresi, 16-17)

Görüldüğü gibi, olaylar tam olarak Yakup Peygamberin beklediği şekilde gelişmiştir. Hz. Yusuf'un kardeşlerinin tavırları, babaları Hz. Yakup'un onlardan yana kuşku duymasını doğrular şekilde olmuştur. Ağlayarak gelmeleri onların tavırlarındaki bozukluğu açık bir biçimde göstermektedir. Nitekim böyle aciz bir tutum, bir müminin yanaşmayacağı bir tavırdır. Müminler herşeyde bir hayır ve hikmet olduğunu bildikleri için, başlarına her ne gelirse gelsin yine de ağlamak, sızlanmak gibi bir acze düşmezler.

Üstelik Hz. Yusuf'un kardeşlerinin ağlaması münafık karakterli insanların yapacağı türden bir ağlamadır. Göz yaşını bir silah gibi kullanarak karşı tarafı yalanlarına ikna etmeye çalışmak, münafıkların sinsi yöntemlerinden biridir. Böylelikle kendilerini acındırıp, aciz göstermeye çalışırlar. Güvenilir insanlar olmadıkları halde kendilerine güvenilir havası vermeye çalışırlar. Bu, her dönemde münafık karakterli insanların değişmez özelliğidir. Nitekim Hz. Yusuf'un kardeşleri de küçük bir çocuğu kuyunun derinliklerine atarken hiçbir vicdan azabı duymamışlar, ama yaptıklarının

hesabını vermeye gelince, bu sefer ağlayarak babalarına gelmişlerdir. Samimiyetsizce, rol gereği ağladıkları ise son derece açıktır.

Hz. Yusuf'la ilgili uydurdukları yalana dikkat edilecek olursa, bu da Yakup Peygamberin dile getirdiği endişesidir. Oğulları aynen onun söylediği gibi bir bahane ile gelmişlerdir. Meydana gelen bu durum müminler için önemli bir tecrübe vesilesidir. Dikkat edilirse bir önceki konuşmada Hz. Yakup endişesini açıkça dile getirmiş, Hz. Yusuf'u bir kurdun yemesinden çekindiğini söylemiştir. Münafık karakterli oğulları onun bu endişesini kullanmışlar, Hz. Yusuf'u kuyuya attıktan sonra babalarına aynı yalanı söylemişlerdir. Böylece babalarının onlara inanabileceğini düşünmüşlerdir. Müminlerin bu kıssadan almaları gereken ders, münafık karakterli kişilerin yanında samimi endişelerini, kaygılarını dile getirmemek olmalıdır. Çünkü münafıklar, müminlerin bu samimi sözlerini, bu örnekte de görüldüğü gibi, onlara karşı kullanabilmektedirler.

Ayetin devamından anlaşıldığı gibi aslında babalarının kendilerine inanmadığının onlar da farkındadırlar. Bu durum, sadece Hz. Yusuf'un kardeşlerine değil, tüm münafık karakterlilere ait bir psikolojidir: Müminlere tuzak kuranlar devamlı bir suçluluk ruhu içindelerdir. Sık sık kendi kötülükleri akıllarına gelir, hatta bunu dile bile getiririrler. "Bize inanmayacaksın ama doğruyu söylüyoruz" gibi normal bir insanın başvurmayacağı şekilde ifadelerle de kendilerine olan güvensizliklerini iyice ortaya çıkarırlar. Bu onların mümin ahlakı ve karakteri göstermemelerinden kaynaklanmaktadır. Allah Kuran'da münafıkların bu yapmacık ve abartılı konuşmalarına dair bir örneği şöyle bildirmektedir:

Münafıklar sana geldikleri zaman: "Biz gerçekten şehadet ederiz ki, sen kesin olarak Allah'ın elçisisin" dediler. Allah da bilir ki sen elbette O'nun elçisisin. Allah, şüphesiz münafıkların yalan söylediklerine şahidlik eder. Onlar, yeminlerini bir siper edinip Allah'ın yolundan alıkoydular. Doğrusu ne kötü şey yapıyorlar. (Münafikun Suresi, 1-2)

Görüldüğü gibi münafıklar, "yeminlerini siper edinmeye", yani yalan yere yemin ederek bunu, kendilerine bir korunma mekanizması yapmaya çalışmaktadırlar. Müminler zaten birbirlerinin sözlerine güvenirler, asla şüphe etmezler. Münafıklar ise müminleri aldattıklarını sansalar da, hiçbir zaman müminlere zarar veremezler. Allah onların bu durumunu bir ayetinde şöyle bildirir:

İnsanlardan öyleleri vardır ki: "Biz Allah'a ve ahiret gününe iman ettik" derler; oysa inanmış değillerdir. (Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlarlar ve şuurunda değiller. Kalplerinde hastalık vardır. Allah da hastalıklarını arttırmıştır. Yalan

söylemekte olduklarından dolayı, onlar için acı bir azab vardır. (Bakara Suresi, 8-10)

HZ. YUSUF'UN KARDEŞLERİNİN SAHTE DELİL GETİRMELERİ

Hz. Yusuf'un kardeşleri de aslında inandırıcı olmadıklarının farkındadırlar. Bunun için kendilerini inandırıcı kılacağını düşündükleri sahte bir delil üretmişlerdir. Üzerine kan sürerek Hz. Yusuf'un gömleğini babalarına getirmişler, onun gerçekten öldüğü izlenimini vermeye çalışmışlardır.

Bu olay, müslümanlara karşı tuzak kuran insanların, sahte delililer üreterek komplo hazırlayabileceklerine dair de bir işarettir. Bu yönteme karşı sakınmak, bilinçli olmak ve **"Ey iman edenler, eğer bir fasık, size bir haber getirirse, onu 'etraflıca araştırın..."** (Hucurat Suresi, 6) hükmü gereğince, öne sürülen sözde "delil"i iyice incelemek gerekmektedir.

Ancak Yakup Peygamber kendilerine kesinlikle inanmamış, onların oyunlarını fark etmiş ve bunun onlar tarafından düzülüp uydurulmuş bir yalan olduğunu açıkça ifade etmiştir:

Ve üzerine yalandan kan (sürülmüş) olan gömleğini getirdiler. "Hayır" dedi. Nefsiniz, sizi yanıltıp (böyle) bir işe sürüklemiş..." (Yusuf Suresi, 18)

Hz. Yakup, oğullarına, "Nefsiniz sizi yanıltıp böyle bir işe sürüklemiş" derken insanın nefsine uyduğu takdirde çok kötü işler işleyebileceğine, nefsin insanı yanıltabileceğine ve tüm bu kötülüklerin nefse uymaktan kaynaklandığına dikkat çekmiştir. Bu, müminlerin de üzerinde mutlaka düşünmeleri gereken bir gerçektir. Çünkü nefis insanı kötülüklere sürükler, insanın her an uyanık ve dikkatli olması, nefsinin telkinlerine değil vicdanının sesine uyması gerekir. Ayrıca bu ayetten anlaşılan bir diğer hikmet ise münafık karakterli insanların, nefislerinin kontrolünde hareket ettikleridir.

Burada en dikkat çeken noktalardan biri Yakup Peygamberin gösterdiği tevekküllü davranıştır. Bu davranış, müminlerin her an her şartta yalnızca Allah'a dayanıp güvenmeleri ve sabretmeleri gerektiğini gösteren önemli bir örnektir. Çünkü görüldüğü üzere aslında Yakup Peygamber, oğullarının Hz. Yusuf'a bir tuzak kurduklarının farkındadır. Fakat kendisi son derece itidalli ve sabırlı davranarak, yardımı Allah'tan istemektedir. Zalim oğullarına söylediği şu söz, kendisinin salih, kamil ve mübarek bir insan olduğunu bir kez daha göstermektedir:

"...Bundan sonra (bana düşen) güzel bir sabırdır. Sizin bu düzüp-uydurduklarınıza karşı (kendisinden) yardım istenecek olan Allah'tır." (Yusuf Suresi, 18)

YUSUF PEYGAMBERİN KUYUYA ATILIŞI

Hz. Yusuf'un yaşadığı olayları okurken unutulmaması gereken çok önemli bir konu vardır: Hz. Yusuf bunları yaşarken, Allah'ın her an yanında olduğunun, onu da tuzak kuran kardeşlerini de işitmekte ve görmekte olduğunun bilincindedir. Allah Hz. Yusuf'a şöyle vahyetmiştir:

Nitekim onu götürdükleri ve kuyunun derinliklerine atmaya topluca davrandıkları zaman, Biz ona (şöyle) vahyettik: "Andolsun, sen onlara kendileri, farkında değilken bu yaptıklarını haber vereceksin." (Yusuf Suresi, 15)

Yukarıdaki ayette iki nokta daha dikkat çekmektedir: Birincisi Hz. Yusuf'u kuyuya atarlarken kardeşleri topluca hareket etmektedir. Belki de böylece sorumluluğu hep beraber alacaklarını düşünmektedirler. Oysa bu, son derece hatalı bir mantıktır. Aksine bu davranışları, hepsinin aynı vicdansızlığa ortak olduklarının da kanıtıdır. İçlerinden vicdanlı tek bir kişi dahi çıkmamıştır.

Bu durumun işaret ettiği bir diğer sonuç ise münafıkların müminler aleyhinde toplu hareketlerde bulunabildikleri, toplu isyan çıkarmaya yatkın bir topluluk olabildikleridir.

Ayrıca yukarıdaki ayette, Yusuf Peygamberin en zor anında, Allah'ın vahiy yoluyla kendisine yardım ettiği de görülmektedir. Üstelik Allah Hz. Yusuf'a gelecekten haber vermiştir ki, bu bir mucizedir. Yusuf Peygamber açısından bakıldığında ise çok büyük bir nimettir. Zira tam kuyuya atılmak üzereyken Allah'tan vahiy almak ve Allah'ın vaadiyle karşılaşmak aslında onun için olabilecek en büyük yardım ve destektir. Yani Hz. Yusuf daha o an kuyuya atılırken Allah'ın bildirmesiyle onların tuzaklarının bozulacağını biliyordu. Allah'ın vaadine olan güveninden dolayı tevekküllü ve huzurluydu.

Ancak şunu da unutmamak gerekir ki, samimi bir mümin, kendisine vahiy gelmese dahi, her zorlukta ve sıkıntıda Allah'a tevekkül eder ve yaşadığı herşeyden razı olur. Çünkü Allah Kuran'da **"...Allah, kafirlere mü'minlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez."** (Nisa Suresi, 141) ayetiyle daima müminlerin yanında olduğunu haber vermiştir. Allah'ın bu vaadine kesin olarak iman eden bir insan, inkarcıların ve münafıkların tuzaklarından dolayı endişeye kapılmaz.

Hz. Yusuf'un da üstünlüğü sahip olduğu ahlakından ve Allah'a olan teslimiyetinden ileri gelmektedir. Henüz küçük bir çocuk olmasına rağmen son derece olgundur. Küçük bir çocuğun kuyuya atılmasını iyi düşünmek gerekir. Ayette onun kuyunun derinliklerine atıldığından bahsedilmektedir. Demek ki Hz. Yusuf'un bulunduğu yer karanlık bir yerdir. Ölüm tehlikesinin çok yoğun olduğu, bulunup bulunmayacağının dahi kesin olmadığı tehlikeli bir mekandır. Ayrıca kendisini nasıl insanların bulacağını, bu insanların iyi mi kötü mü olacaklarını da bilemez. Bu şartlar altında tevekkül sahibi olmayan bir insan çok zorlanabilir, endişeye kapılabilir. Oysa Hz. Yusuf tüm bunlara rağmen çok tevekküllü ve sabırlıdır. Bunlar onun üstün ahlakının göstergesidir.

Büyüyünce seçilmiş bir insan olacağı küçük yaşta böyle bir imtihana tabi tutulup, denenmesinden de bellidir. Çünkü bu ancak takva sahibi, Allah'a gönülden bağlı ve tevekküllü insanların başarabileceği bir sınavdır.

Aslında içinde bulunduğu şartlar Yusuf Peygamber için zahiren bakıldığında ürkütücü bir durumdur. Zor bir imtihanla denenmektedir. Ama Allah **"Demek ki, gerçekten zorlukla beraber kolaylık vardır."** (İnşirah Suresi, 5) ayeti gereği Hz. Yusuf'a yardım etmiştir. Onu rahatlatacak, ona huzur ve güven verecek bir müjde vahyetmiştir.

HZ. YUSUF’UN YENİ YAŞAMI

HZ. YUSUF'UN KUYUDAN KURTULUŞU

Hz. Yusuf'un kuyudan nasıl kurtulduğu şu ayetle bildirilir:

Bir yolcu-kafilesi geldi, sucularını (kuyuya su almak için) gönderdiler. O da kovasını sarkıttı. "Hey müjde... Bu bir çocuk." dedi. Ve onu (kuyudan çıkarıp) 'ticaret konusu bir mal' olarak sakladılar. Oysa Allah, yapmakta olduklarını bilendi. (Yusuf Suresi, 19)

Hz. Yusuf'un kuyuya atıldığı an da, kuyudan kurtulduğu an da, aslında hep kaderinde belirlenen olaylar yaşanmaktadır. Hiçbir şey kaderde belirlenenin dışında gelişmez. Bu nedenle Hz. Yusuf kuyuya atıldıktan sonra oraya hangi kafilenin geleceği, kafilenin gideceği yer, kafiledekilerin nasıl insanlar oldukları Hz. Yusuf daha doğmadan çok önce Allah katında belirlidir. Bu önemli gerçeğin farkında olan müminler bu nedenle başlarına gelen olaylar karşısında çok tevekküllüdürler.

Yukarıdaki ayetten anlaşıldığına göre, Hz. Yusuf'u kuyuda bulan ve onu kurtaran kafile onu satabileceklerini düşünüp, bir ticaret konusu olarak görmüşlerdir. Zira o dönemde Mısır ve civarında kölelik sistemi geçerlidir. İnsanlar köle ticareti yapmakta, özellikle de çocukları alıp satmaktadırlar. Kafiledekilerin Hz. Yusuf'u bulduklarında birbirlerine müjde vermelerinin sebebi de budur. Bu nedenle Hz. Yusuf hakkında da ticari gayeler düşünmeleri doğaldır. Ayetin devamında onu pek önemsemedikleri ve ucuz fiyata sattıkları bildirilmektedir:

Onu ucuz bir fiyata, sayısı belli (birkaç) dirheme sattılar. Onu pek önemsemediler. (Yusuf Suresi, 20)

Aslında böyle olması da çok hikmetlidir. Çünkü şayet onu önemsemiş olsalar, onun seçkin bir insan olduğunu, peygamber olduğunu bilseler belki de ona kötülük yapmak, zarar vermek isterlerdi. Veya bunu öğrenecek olan diğer inkarcılar Hz. Yusuf'a kötülük yapabilirlerdi. Hz. Yusuf'u önemsemeyerek bir köle gibi satmaları, ondan maddi menfaat beklemeleri, onun için çok hayırlı olmuştur.

Hz. Yusuf kıssasındaki bu hikmet, inkarcıların geleneksel bir tutumu olan müminleri küçümsemelerinin, onları kendilerince önemsiz ve etkisiz insanlar gibi görmelerinin de, aslında müminler için büyük hayırlara vesile olduğuna bir işarettir.

Burada dikkat çeken bir nokta daha vardır. Bilindiği gibi Yusuf Peygamber olağanüstü güzelliğiyle tanıtılan bir peygamberdir. Fakat görüldüğü gibi köle tacirlerinin eline düştüğünde bu güzelliği henüz dikkat çekmemiştir. Onun ne kadar

kıymetli bir insan olduğunu da anlayamamışlardır. Onu bulanlar yalnızca "bir çocuk" diye nitelendirmişlerdir. Demek ki o dönemde Allah bir hikmet ve hayır üzere onun güzelliğini saklamıştır. Bu, Allah'ın ona bir başka yardımı, onun üzerindeki bir başka korumasıdır.

Köle tacirleri tarafından bulunan Yusuf Peygamber Kuran'da bildirildiğine göre Mısırlı bir kişiye satılmıştır. Bu durum, ayette şöyle bildirilir:

Onu satın alan bir Mısır'lı (aziz,) karısına: "Onun yerini üstün tut (ona güzel bak), umulur ki bize bir yararı dokunur ya da onu evlat ediniriz" dedi. Böylelikle Biz, Yusuf'u yeryüzünde (Mısır'da) yerleşik kıldık. Ona sözlerin yorumundan (olan bir bilgiyi) öğrettik. Allah, emrinde galib olandır, ancak insanların çoğu bilmezler. (Yusuf Suresi, 21)

Allah, Hz. Yusuf'u kendisini satın alan Mısırlı'nın vesilesiyle koruma altına alarak, onun güzel bir şekilde bakılmasını ve büyütülmesini sağlamıştır. Onu Mısır'da yerleştirmiştir. Onu satın alan kişi Hz. Yusuf'u eşine emanet ederken onun hakkında şefkatli ve merhametli bir üslup kullanmış, ona iyi bakması yönünde tembihte bulunmuştur. Hatta kendileri için Hz. Yusuf'tan bir yarar dahi ummuş ve onu evlat edinmeyi dahi düşünmüştür. Aslında bu da Allah'ın Yusuf Peygambere yardım ve desteğinin, şefkat ve merhametinin bir delilidir. Kuyuya atıldığında pek çok tehlike ile yüz yüze iken, Allah onu kurtarmış ve rahat edeceği, iyi bir yerde barındırmış, Mısır'da yerleşik kılmıştır. Tüm bunlar Allah'ın onun üzerindeki nimetleridir.

Ayrıca Allah Hz. Yusuf'a katından bir ilim vererek, ona sözlerin yorumunu öğretmiştir. Şüphesiz ki bu, Allah'ın dilediği kullarına nimet olarak verdiği çok büyük bir yetenek ve aynı zamanda lütuftur. Bir ayette Allah bu konuyla ilgili olarak şunları bildirir:

"Kime dilerse hikmeti ona verir; şüphesiz kendisine hikmet verilene büyük bir hayır da verilmiştir..." (Bakara Suresi, 269)

ERGİNLİK ÇAĞINA GELDİĞİNDE İFTİRAYA UĞRAMASI

Hz. Yusuf böylece Mısırlı Aziz'in yanında yaşamaya başlar. Allah ona sözlerin yorumunu öğretmenin yanı sıra erginlik çağına eriştiğinde hüküm ve ilim de verir. Ayette geçen hükümden kasıt, hakim olma, Allah'ın kitabına uygun ve adaletli karar verebilme özelliğidir. İlim ise, kitabın bilgisi ya da öz bilgi diyebileceğimiz herşeyin içyüzünün farkında olma bilgisi olabilir. (En doğrusunu Allah bilir) Bu, Allah'ın Yusuf Peygamberi seçmesinin ve onu ahlakı nedeniyle nimetlendirmesinin göstergesidir. Bu gerçek Kuran'da şöyle anlatılır:

Erginlik çağına erişince, kendisine hüküm ve ilim verdik. İşte Biz, iyilik yapanları böyle ödüllendiririz. (Yusuf Suresi, 22)

Ancak Hz. Yusuf erginlik çağına geldiğinde evinde kalmakta olduğu kadın, yani Aziz'in karısı, Hz. Yusuf'tan ayetin ifadesiyle "murad almak" istemiştir. Bunun için her türlü ortamı hazırlamış, kapıları sıkıca kapatmış ve Hz. Yusuf'a gayri meşru bir teklifte bulunmuştur. Hz. Yusuf'un burada verdiği karşılık iffetli bir müminin örnek tavrıdır.

Öncelikle, ayette haber verildiği gibi kendisi de kadını arzulamış olmasına rağmen, böyle haram bir fiil işlemekten Allah'a sığınmış, Allah'ın rızasına aykırı olan böyle çirkin bir harekete kesinlikle yanaşmamıştır. Ardından yine vefalı ve güzel bir davranış göstermiş, kadına Aziz'i hatırlatmış, onun kendisine iyi baktığını, hoşnut kıldığını söylemiştir. Böylece Aziz'e bu şekilde bir vefasızlık yapamayacağını da belirtmiştir. Hemen ardından zalimlerin kurtuluşa eremeyeceğini söyleyerek bunun zalimce bir davranış olacağını belirtmiştir. Bütün bunlar ayetlerde şu şekilde anlatılır:

Evinde kalmakta olduğu kadın, ondan murad almak istedi ve kapıları sımsıkı kapatarak: "İsteklerim senin içindir, gelsene" dedi. (Yusuf) Dedi ki: "Allah'a sığınırım. Çünkü o benim efendimdir, yerimi güzel tutmuştur. Gerçek şu ki, zalimler kurtuluşa ermez." Andolsun kadın onu arzulamıştı, -eğer Rabbinin (zinayı yasaklayan) kesin kanıt (burhan)ını görmeseydi- o da (Yusuf da) onu arzulamıştı. Böylelikle Biz ondan kötülüğü ve fuhşu geri çevirmek için (ona delil gönderdik). Çünkü o, muhlis kullarımızdandı. (Yusuf Suresi, 23-24)

Yukarıdaki ayetten anlaşıldığı gibi, Hz. Yusuf zinanın Allah katında haram kılındığını bilmektedir. Bu nedenle harama yaklaşmamış ve kadından kaçmaya çalışmıştır. Allah'ın Hz. Yusuf için kullandığı "o da onu arzulamıştı" ifadesi, bizlere imtihanın önemli bir sırrını öğretmektedir: Bir müminin nefsinin, dinen haram olan şeylere karşı istek duyması mümkündür. Önemli olan, müminin bu isteğe boyun eğmemesi ve Allah'ın sınırlarını aşmamak için irade göstermesidir. Eğer nefsin istekleri olmasaydı, o zaman imtihan da olmazdı.

Olayların devamı ayette şöyle anlatılır:

Kapıya doğru ikisi de koştular. Kadın onun gömleğini arkadan çekip yırttı. (Tam) Kapının yanında kadının efendisiyle karşılaştılar. Kadın dedi ki: "Ailene kötülük isteyenin, zindana atılmaktan veya acı bir azabtan başka cezası ne olabilir?" (Yusuf Suresi, 25)

Bu olayın ardından, Yusuf Peygamberin her türlü iffetli, zinadan sakınan tavrına rağmen kadın kızgınlığı nedeniyle Hz. Yusuf'a iftira atmıştır. Vezir olan kocasına Yusuf Peygamberin kendisine kötü niyetle yaklaştığını söylemiş, dahası suçsuz yere zindana

atılması ya da acı bir azapla azaplandırılması gibi iki seçenek öne sürerek onun cezalandırılmasını istemiştir. Bu durum, kadının Allah korkusundan yoksun ve zalim bir karaktere sahip olduğunu açık göstergesidir. Zaten Hz. Yusuf'a böylesine ahlaksızca bir teklifte bulunmuş olması bunun en önemli göstergesidir. Ancak iftira atıp, onun haksız yere cezalandırılmasını istemesi de zalimliğinin bir başka kanıtı olmaktadır. Hz. Yusuf ise şöyle karşılık vermiştir:

(Yusuf) Dedi ki: "Onun kendisi benden murad almak istedi." Kadının yakınlarından bir şahid şahitlik etti: "Eğer onun gömleği ön taraftan yırtılmışsa bu durumda kadın doğruyu söylemiştir, kendisi ise yalan söyleyenlerdendir. Yok eğer onun gömleği arkadan çekilip-yırtılmışsa, bu durumda kadın yalan söylemiştir ve kendisi doğruyu söyleyenlerdendir." (Yusuf Suresi, 26-27)

Bu durumda kadının Hz. Yusuf'un gömleğini arkadan yırtmış olması aslında Yusuf Peygamberin kapıya doğru kaçtığının, kadının ise onu kovaladığının delili olmuştur. Ve ayette de bildirildiğine göre, Hz. Yusuf'un haklılığı delillendirilmiştir:

Onun gömleğinin arkadan çekilip-yırtıldığını gördüğü zaman (kocası): "Doğrusu, bu sizin düzeninizden (biri)dir. Gerçekten sizin düzeniniz büyüktür" dedi. "Yusuf, sen bundan yüz çevir. Sen de (kadın) günahın dolayısıyla bağışlanma dile. Doğrusu sen günahkarlardan oldun." (Yusuf Suresi, 28-29)

Aziz Hz. Yusuf'un haklı olduğunu vicdanen anlamış ve bunun karısının bir düzeni olduğunu söylemiştir. Yukarıdaki ayetlerde aktarılan konuşmaları Aziz'in, karısına göre daha vicdanlı olduğunun delilidir. Fakat olay bu noktada kapanmamıştır. Kuran'da diğer gelişmeler şöyle anlatılır:

Şehirde (birtakım) kadınlar: "Aziz (Vezir)'in karısı kendi uşağının nefsinden murad almak istiyormuş. Öyle ki sevgi onun bağrına sinmiş. Biz doğrusu onu açıkça bir sapıklık içinde görüyoruz." dedi. (Yusuf Suresi, 30)

Görüldüğü gibi, olay şehirde kadınlar arasında yayılmıştır. Ayette kadınlara dikkat çekilmesi belki cahiliye ahlakını benimsemiş kadınların dedikoducu ya da fitneci karakterine dikkat çekmek için olabilir. (En doğrusunu Allah bilir)

Şehirde kadınlar bu olay üzerine kendi aralarında vezirin karısını kınayarak konuşmuşlardır. Suçlu olanın Hz. Yusuf değil Aziz'in karısı olduğunu anlamışlardır. Aziz'in karısı, halkın kendi hakkında olumsuz konuşmalarından sıkıntı duymuştur. Nitekim Allah'ın rızasını göz ardı eden, insanların rızasını kazanmayı amaçlayan kişiler, halkın gözünde küçük duruma düşmekten, kendileri hakkında olumsuz bir imaj

oluşmasından çok çekinirler. Gizlice yaptıkları suçlarını insanların bilmesi, Allah'tan korkmayan bu tip insanların en çok korktukları olaylardandır. Aziz'in karısının içinde bulunduğu durum da böyledir.

Aziz'in karısı kendisi hakkında konuşulduğunu, dedikodusunun yapıldığını anladığında bunu yapan kadınlara bir düzen hazırlamıştır. Buradaki amaç kendisinin Hz. Yusuf'dan gayrımeşru bir ilişki istemekte sözde haklı olduğunu kanıtlamaktır. Çünkü Yusuf Peygamber olağanüstü güzel bir insandır. Nitekim diğer kadınlar Hz. Yusuf'un güzelliği karşısında şaşkınlığa düşmüşlerdir:

(Kadın) Onların düzenlerini işitince, onlara (bir davetçi) yolladı, oturup dayanacakları yerler hazırladı ve her birinin eline (önlerindeki meyveleri soymaları için) bıçak verdi. (Yusuf'a da:) "Çık, onlara (görün)" dedi. Böylece onlar onu (olağanüstü güzellikte) görünce (insanüstü bir varlıkmış gibi gözlerinde) büyüttüler, (şaşkınlıklarından) ellerini kestiler ve: "Allah'ı tenzih ederiz; bu bir beşer değildir. Bu, ancak üstün bir melektir" dediler. (Yusuf Suresi, 31)

Yukarıdaki ayette görüldüğü gibi, Hz. Yusuf'un güzelliği bu kadınlara Allah'ı hatırlatmış ve onlar da bu olağanüstü güzellik karşısında Allah'ı tesbih etmişlerdir. Onun güzelliğini insan üstü bir güzellik olarak yorumlamışlar ve hatta melek olduğunu dahi iddia etmişlerdir. Hatırlanacak olursa, Allah Hz. Yusuf'un küçüklüğünde onun çarpıcı güzelliğini insanlardan gizlemiş, böylece Hz. Yusuf'u korumuştur. Fakat zaman geçip de Hz. Yusuf erginlik çağına geldiğinde, güzelliği çok dikkat çekmeye başlamıştır. Kuşkusuz bu ayrıntıların her birinde önemli hikmetler gizlidir. Kıssanın devamında olayların şöyle geliştiği haber verilir:

Kadın dedi ki: "Beni kendisiyle kınadığınız işte budur. Andolsun onun nefsinden ben murad istedim, o ise (kendini) korudu. Ve andolsun, eğer o kendisine emrettiğimi yapmayacak olursa, mutlaka zindana atılacak ve elbette küçük düşürülenlerden olacak." (Yusuf Suresi, 32)

Görüldüğü gibi, kadın aslında kendisinin suçlu olduğunu, Hz. Yusuf'un ise iffetini korumak istediğini açıkça itiraf etmiştir. Fakat kalabalık bir insan grubunun gözü önünde aynı çirkin teklifini yinelemiş, Hz.Yusuf'a bunu yapmasını emretmiş, diretmiş ve hatta sözüne uymadığı takdirde Hz. Yusuf'u zindana atılmakla ve küçük düşürülmekle tehdit etmiştir. Buradan kadının ne kadar zalim ve çirkin bir ahlak sahibi olduğu da anlaşılmaktadır. Bu, elbette ki çok şaşılacak bir durumdur. Kadın belki Mısır'daki konumuna, zenginliğine ve belki de Hz. Yusuf'un, kendi kölesi olmasına güvenerek onu harama girmeye zorlamaktadır. Bu son derece iffetsiz bir tekliftir ve Aziz'in karısı kimseden çekinmeden, herkesin gözü önünde bu çirkin teklifini tekrarlamıştır. Bu, gerek onun dinsizliğinin gerekse onu izleyen diğer kadınların hak dini yaşama konusundaki gevşekliklerinin delilidir. Zira mümin bir kadın harama kesinlikle girmeyeceği gibi hiçbir mümin kadın da böyle bir ahlaksızlığa seyirci kalmaz. Üstelik kıssada anlatılan bu kadınlar vezirin karısının tehditlerine de ses çıkarmamakta, yaptığı çirkinliklere göz yummaktadırlar.

Kuran'da ayrıca Mısırlı Aziz'in de, dellileri gördüğü halde Hz. Yusuf'un zindana atılmasına ses çıkarmadığı, karısının da aynı şekilde yıllarca Hz. Yusuf'un zindanda kalmasına göz yumduğu haber verilmiştir. Bu örnekten de anlaşıldığı gibi mümin olmayan kimseler her zaman kendi yandaşlarının yanında olmakta, tuzak kurulurken seyredip, sessiz kalabilmektedirler. Nitekim yukarıdaki ayette şehirdeki kadınların da tuzağa ortak olup susmayı tercih ettikleri görülmektedir. Hatta Aziz'in karısı itiraf etse de Hz. Yusuf'u savunmamışlar, hiçbir suçu olmayan, çok güzel ahlaklı bir insanın hapse atılmasına seyirci kalmışlardır.

Bu noktada dikkat çeken bir diğer husus ise Hz. Yusuf'un samimiyetidir. Böyle bir ortam karşısında hemen Allah'a sığınmış ve çok samimi bir şekilde Allah'a düşüncelerini açarak O'ndan yardım dilemiştir. Hz. Yusuf'un üslubunda çok büyük bir samimiyet ve ihlas hakimdir:

(Yusuf) Dedi ki: "Rabbim, zindan, bunların beni kendisine çağırdıkları şeyden bana daha sevimlidir. Kurdukları düzeni benden uzaklaştırmazsan, onlara (korkarım) eğilim gösterir, (böylece) cahillerden olurum." Böylece Rabbi, duasını kabul etti ve onların hileli düzenlerini kendisinden uzaklaştırdı. Çünkü O, işitendir, bilendir. (Yusuf Suresi, 33-34)

Kıssanın bu bölümünde en dikkat çeken unsur da, kuşkusuz kadınların düzen kurmaya yatkınlıklarıdır. Özellikle bu tarz konularda cahiliye kadınlarına karşı müminlerin dikkatli olmaları gerektiği de bu kıssadan alınacak dersler arasındadır. Zira haram-helal gibi bir duyarlılıkları olmadığı ve Allah'ın sınırlarına karşı da kayıtsız oldukları için çeşitli sebeplerden dolayı -kimi zaman kibirlerini tatmin etmek, kimi zaman nefislerine boyun eğmek, kimi zaman müminlere zorluk çıkarmak gibi sebeplerden ötürü- mümin erkeklere karşı bu tarz düzenler kurabilirler. Ancak şunu da

belirtmeliyiz ki, burada kast edilen bütün kadınlar değil, Allah korkusu olmayan cahiliye kadınlarıdır.

HZ. YUSUF'UN HAKSIZ YERE ZİNDANA ATILMASI

Önceki sayfalarda anlattığımız gibi, Aziz'in karısı şehirdeki kadınların gözü önünde aslında Hz. Yusuf'tan murad almak isteyenin kendisi olduğunu kabul etmiş, Hz. Yusuf'un ise bunu reddettiğini itiraf etmişti. Aziz de aynı kanaatteydi, karısına Allah'tan bağışlanma dilemesini, çünkü günahkarlardan olduğunu hatırlatmıştı. Yani bu olaya tanık olan ya da duyan herkes aslında Hz. Yusuf'un suçsuz olduğunu, kadının bir düzen kurduğunu biliyordu. Ama herşeye rağmen vicdansızca bir karar vermişler ve Hz. Yusuf'u zindana atmışlardır:

Sonra onlarda (Yusuf'un iffetine ilişkin) delilleri görmelerinin ardından, mutlaka onu belli bir vakte kadar zindana atmak (görüşü) ağır bastı. (Yusuf Suresi, 35)

Bu noktada en dikkat çeken husus bir insanı haksız yere hapse atabilmeleridir. Buradan da anlaşılmaktadır ki, olayın yaşandığı toplumda o devirde haklının değil, güçlünün üstün tutulduğu batıl bir sistem hakimdir. Üstelik kanunlara göre suçlu olmadığı halde, deliller suçsuz olduğunu açıkça ispatladığı halde bir insanı hapse atabilmeleri, istedikleri takdirde kendi çıkarları doğrultusunda kullanabilecekleri bir hukuk sistemleri olduğunu gösterir.

Gerçekte bu, Allah'ın değişmeyen bir kanunudur: Müminler, özellikle Allah'ın elçileri inkar edenler tarafından mutlaka hapse atılmak ve engellenmek istenirler. Aynı durum Peygamberimiz döneminde de yaşanmış, Allah bu gerçeği şöyle haber vermiştir:

Hani o inkar edenler, seni tutuklamak ya da öldürmek veya sürgün etmek amacıyla, tuzak kuruyorlardı. Onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların (tuzaklarına karşılık verenlerin) hayırlısıdır. (Enfal Suresi, 30)

Görüldüğü gibi, her çağda, her dönemde Müslümanların ve Allah'ın elçilerinin maruz kaldıkları bu durum, Hz. Yusuf üzerinde de tecelli etmiştir. Eğer Hz. Yusuf Müslüman olmasaydı ve onların batıl sistemlerine, dejenere ahlaklarına boyun eğen biri olsaydı o zaman ona karşı böyle düşmanca bir tavır sergilemeyecekler, suç işlese dahi görmezden geleceklerdi. Ancak onun tertemiz bir Müslüman olması ve Allah'ın hoşnutluğunu, emir ve yasaklarını herşeyden üstün tutması, ona karşı düşmanlık etmelerine neden olmuştur. Kuran'da birçok ayette bildirildiği üzere, dinden uzak insanlar salih müminlere karşı her zaman benzer bir düşmanlık beslemişlerdir.

Hz. Yusuf'un böyle haksız bir şekilde zindana atılması o sıralar Mısır'da adaletsiz bir sistemin var olduğunu gösterdiği gibi, toplumda ahlaki bir dejenerasyon yaşandığına da işaret etmektedir.

"DÜZEN KURUCULUĞUN TÜMÜ ALLAH'A AİTTİR"

Buraya kadar anlattığımız olaylar zahiri bir bakışla Hz. Yusuf'un yaşadığı "felaketler" olarak değerlendirilebilir. Oysa olayların iç yüzüne bakıldığında görülür ki bütün bunları yapan, bu olayların düzenleyicisi olan Allah'tır. Daha önce de belirttiğimiz gibi bu olaylar Hz. Yusuf'un belirlenmiş kaderinin bir parçasıdır ve onun için son derece hayırlıdır. Nitekim haksız yere zindana atılmak gibi bir imtihanı yaşayan, bu şartlarda Allah'a tevekküllü ve sadık olan bir insan takva sahibi demektir. Böyle bir kişinin Allah'ın sevgisini ve rızasını kazanacağı ise açıktır. Bu bakımdan Hz. Yusuf'un zindana atılması onun açısından bir şer veya aksilik değil, tam tersine hayır ve güzelliktir.

Ayrıca bu kıssada, iman etmeyenlerin veya münafıkların, biraraya gelerek müminler aleyhinde tuzak kurduklarına da dikkat çekilmektedir. Ancak, bu insanlar – daha önce de belirttiğimiz gibi- hiçbir zaman müminlere zarar veremezler. Allah katında onların kurdukları tuzaklara karşı onlara kurulmuş bir tuzak vardır. Ve bu insanlar tuzaklarını kurarlarken, Allah onların tüm konuşmalarını, kararlarını, içlerinden geçirdiklerini en ince ayrıntısına kadar bilir ve işitir. Hatta, onlar daha dünyaya gelmeden milyonlarca yıl önce onların müminlere tuzak kuracakları kaderlerinde belirlenmiştir. Ve yine Allah kaderde onların tuzaklarını bozacak olan olayları da belirlemiştir. Dolayısıyla müminlere karşı kurulan her tuzak aslında baştan bozulmuş olarak meydana gelir. Allah Kuran'da bu sırrı şöyle bildirmektedir:

Onlardan öncekiler de hileli-düzenler kurmuşlardı; fakat düzen kuruculuğun (tedbirlerin, karşılık vermelerin) tümü Allah'a aittir. Her bir nefsin ne kazandığını O bilir. Bu yurdun sonu kimindir, inkar edenler pek yakında bileceklerdir. (Rad Suresi, 42)

Gerçek şu ki, onlar hileli-düzenler kurdular. Oysa onların düzenleri, dağları yerlerinden oynatacak da olsa, Allah katında onlara hazırlanmış düzen (kötü bir karşılık) vardır. Allah'ı, sakın elçilerine verdiği sözden dönen sanma. Gerçekten Allah Azizdir, intikam sahibidir. (İbrahim Suresi, 46-47)

Bu nedenle müminler bu tarz bir düzenle karşılaştıklarında tevekküllü olur, Allah'a güvenir ve bu tuzağın aslında bozulmuş olduğunu bilirler. Bu nedenle karşılaştıkları düzen ne kadar şiddetli olursa olsun onlar son derece sakin ve itidallidirler. Bu da

Allah'a ve O'nun ayetlerine olan güvenlerindendir. Bu, aynı zamanda müminlere özgü bir sırdır. Mümin olmayan, dinden uzak bir yaşam süren insanların bu huzurlu ruh haline sahip olmaları ise imkansızdır.

YUSUF'UN ZİNDAN GÜNLERİ

HZ. YUSUF VE ZİNDANDAKİ ARKADAŞLARI

Kuran'da Hz. Yusuf ile birlikte iki gencin daha zindana girdiği ve bu gençlerin Hz. Yusuf'a rüyalarının yorumunu sordukları bildirilmektedir:

Onunla birlikte iki genç de zindana girmişti. Biri: "Ben (rüyamda) kendimi şarap sıkıyorken gördüm." dedi. Öbürü: "Ben de kendimi başımın üstünde ekmek taşıyorken gördüm; kuş da ondan yemekteydi" dedi. "Bunun yorumundan bize haber ver. Doğrusu biz seni, iyilik yapanlardan görmekteyiz."(Yusuf Suresi, 36)

Hatırlanacağı gibi, Allah Hz. Yusuf'a sözlerin yorumunu öğretmiştir. Bu nedenle zindan arkadaşları rüyalarının yorumunu ona sormuşlardır. Ama bir nokta dikkat çekicidir: Hz. Yusuf'un böyle bir ilme ve hikmete sahip olduğunu nasıl bilmişlerdir?

Ayetin devamındaki ifade, bu sorunun cevabını da göstermektedir: Zindandakiler, Hz. Yusuf'u **"iyilik yapanlardan gördüklerini"** söylemektedirler. Bu ise, Hz. Yusuf'un zindanda bulunduğu süre boyunca örnek bir mümin tavrı sergilediğini ve bunun da etrafındaki insanları etkilediğini gösterir. Anlaşılmaktadır ki, Hz. Yusuf'un tavırları, üslubu ve yüzü, "güvenilirlik sıfatı"nın tecelli ettirmiş, yani insanlara güven vermiştir. Gerçekten de bir insanın sadece yüz ifadesi dahi, salih bir Müslüman olduğunu etrafına hissettirebilir. Nitekim Allah Kuran'da müminlerden bahsederken **"belirtileri, secde izinden yüzlerindedir"** (Fetih Suresi, 29) buyurmaktadır. Burada kast edilen "secde izi", genelde anlaşıldığı gibi uzun süre secde etmekten kaynaklanan fiziksel bir iz değil, insanın çehresine hakim olan "iman nurudur". (En doğrusunu Allah bilir.)

Hz. Yusuf'un zindanda sergilediği bu ahlak, önemli bir mümin vasfını da bize göstermektedir: Müminin her an her yerde aynı güzel ahlaktadır. Çünkü müminler Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için yaşarlar ve Allah her yerdedir. Zindanda, evde, yolda yürürken, masasının başında bir şeyler yazarken, yemek yerken, televizyon seyrederken, her an Allah insanın yanındadır, onu sarıp kuşatmıştır ve her söylediğinden, her içinden geçirdiğinden haberdardır. Bu nedenle müminlerin tavrı ve ahlakı bulundukları yere göre kesinlikle değişmez. Her zaman aynı üstün ahlaklı ve vicdanlı mümin tavrını gösterirler.

Hz. Yusuf'un hapishane arkadaşları da bu nedenle onu güvenilir ve iyi bir kişi olarak görmüş ve ona danışmışlardır. Onların sorusu üzerine Hz. Yusuf konuşmaya başlamıştır. Fakat aşağıdaki ayetlerde de görüleceği gibi bunu yaparken çok akıllıca bir yol izlemiştir. Konuşmanın seyrini kendi istediği gibi yönlendirmiş, onların merak ettikleri konulardan önce daha acil ve önemli gördüğü konulardan bahsetmiştir:

Dedi ki: "Size rızıklanacağınız bir yemek gelecek olsa, ben mutlaka size daha gelmeden önce onun ne olduğunu haber veririm. Bu, Rabbimin bana öğrettiklerindendir. Doğrusu ben, Allah'a iman etmeyen, ahireti de tanımayanların ta kendileri olan bir topluluğun dinini terk ettim." "Atalarım İbrahim'in, İshak'ın ve Yakub'un dinine uydum. Allah'a hiçbir şeyle şirk koşmamız bizim için olacak şey değil. Bu, bize ve insanlara Allah'ın lütuf ve ihsanındandır, ancak insanların çoğu şükretmezler." "Ey zindan arkadaşlarım, birbirinden ayrı (bir sürü) Rabler mi daha hayırlıdır, yoksa kahhar (kahredici) olan bir tek Allah mı?" "Sizin Allah'tan başka taptıklarınız, Allah'ın kendileri hakkında hiçbir delil indirmediği, sizin ve atalarınızın ad olarak adlandırdıklarınızdan başkası değildir. Hüküm, yalnızca Allah'ındır. O, Kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler." (Yusuf Suresi, 37-40)

Hz. Yusuf ayetlerde de görüldüğü gibi onlara şirk sisteminin kötülüğünü ve tevhidi anlatmıştır. İçinde yaşadıkları cahiliye sisteminin çarpıklığını anlatmış ve onlara sadece Allah'a kul olmalarını öğütlemiştir.

Hz. Yusuf konuşması sırasında geçmiş peygamberlerden de örnekler vermiş, onların hepsinin aynı hak din üzerinde olduğunu hatırlatmıştır.

Bundan başka karşısındaki insanları düşündürtecek sorular sormuştur. Örneğin **"bir sürü Rabler mi yoksa kahhar olan Allah mı?"** diye sorarak aynı zamanda Allah'ın cezalandıran, azaplandıran ve kahreden sıfatlarını onlara hatırlatmıştır. Böylece hem düşünmelerini hem de Allah'tan korkmalarını sağlamaya çalışmıştır.

Onlara taptıkları ilahları hatırlatmış, bunların batıl olduklarını, gerçekliklerine dair haklarında hiçbir delil bulunmayan, atalarından kalan sahte ilahlar olduklarını bildirmiştir. Allah'tan başka ilahlara tapmanın haram olduğunu açıklamış, insanların çoğunun bunları bilmediğini söylemiş ve onları dosdoğru dine davet etmiştir.

Hz. Yusuf'un uyguladığı bu yol, Müslümanların dini insanlara anlatırken kullanılabilecekleri önemli bir yöntemdir. Onların konuyu açmalarını fırsat bilerek ilk önce kendi istediklerini detaylı olarak anlatmış, sonra onlara cevap vermiştir.

Ancak bütün bunlar bittiğinde onların sordukları soruya cevap vererek rüyalarının yorumunu söylemiştir:

"Ey zindan arkadaşlarım, ikinizden biri efendisine şarap içirecek, diğeri ise asılacak, kuş onun başından yiyecek. İşte hakkında fetva istemekte olduğunuz iş (artık) olup bitmiştir." İkisinden kurtulacağını sandığı kişiye dedi ki: "Efendinin katında beni hatırla." Fakat şeytan, efendisine

hatırlatmayı ona unutturdu, böylece daha nice yıllar (Yusuf) zindanda kaldı. (Yusuf Suresi, 41-42)

İkinci ayete dikkat edilecek olursa, Hz. Yusuf'un yine çok akıllıca davrandığı görülür. Onlara rüyalarının yorumundan bahsettikten sonra zindan arkadaşlarından kurtulacak olanına, çıkınca efendisine kendisini hatırlatmasını söylemiştir. Böylece zindandan çıkabilmek için akılcı bir yönteme başvurmuştur. Fakat Hz. Yusuf aldığı bu tedbirin bir sebep olduğunun, Allah dilemedikçe hapisten çıkamayacağının da farkındadır.

Nitekim ayetin sonundan da anlaşıldığı üzere, şeytan o kişiye Hz. Yusuf'u unutturmuş ve Hz. Yusuf da daha nice yıllar zindanda kalmıştır. Ancak Yusuf Peygamber bunun en hayırlı sonuç olduğunu bilir. Bu aslında sabır gerektiren bir imtihandır; kuşkusuz zindanda uzun yıllar kalmak ve hatta unutulmak pek çok insan için zorluktur. Oysa Hz. Yusuf ahlakının ve imanının üstünlüğünü burada da kanıtlar, başına gelenleri çok tevekküllü karşılar.

HZ. YUSUF'A KURULAN DÜZENİN ORTAYA ÇIKIŞI

Hz. Yusuf ayetin ifadesiyle daha **"nice yıllar"** zindanda kalmıştır. Ancak bir gün hükümdar, gördüğü bir rüyanın yorumlanmasını istemiştir. Bunun için ülkedeki en tanınmış kahinlere ve bilginlere başvurulmuştur. Fakat hepsi de hükümdarın gördüklerinin karmakarışık düşler olduğunu söylemiş ve rüyayı yorumlayamamışlardır. Ancak bir süre sonra Hz. Yusuf'un zindan arkadaşlarından olup kurtulan kişi Hz. Yusuf'u hatırlamıştır:

Hükümdar: "Ben (rüyamda) yedi besili inek görüyorum, onları yedi zayıf inek yiyor; bir de yedi yeşil başak ve diğerleri ise kupkuru. Ey önde gelen (kahin-bilginler,) eğer rüya yorumluyorsanız benim bu rüyamı çözüverin" dedi. Dediler ki: "(Bunlar) Karmakarışık düşlerdir. Biz böyle düşlerin yorumunu bilenler değiliz. "O iki kişiden kurtulmuş olanı, nice zaman sonra hatırladı ve: "Ben bunun yorumunu size haber veririm, hemen beni (zindana) gönderin" dedi. (Yusuf Suresi, 43-45)

Görüldüğü gibi olaylar hiç beklenmedik şekilde gelişir ve yıllarca zindanda unutulan Yusuf Peygamber böylece hatırlanmış olur. Aslında kaderde Yusuf Peygamberin ancak yıllar sonra bu vesileyle hatırlanması yazılıdır, bu nedenle olaylar bu şekilde gelişir. Hükümdara o karmaşık gibi görünen rüyayı gösteren, onun bu rüyanın yorumunu merak etmesini ilham eden, hiçkimsenin bu rüyayı yorumlayabilmesine izin vermeyen, zindan arkadaşına Hz. Yusuf'u hatırlatan Allah'tır.

Allah herşeyi kaderde önceden takdir edip planlamıştır. Bu olayların devamı Kuran'da şöyle anlatılır:

(Zindana gidip:) "Yusuf, ey doğru (sözlü insan).. Yedi besili ineği yedi zayıf (ineğin) yediği ve yedi yeşil başakla diğerleri kuru olan (rüya) konusunda bize fetva ver. Umarım ki insanlara da (senin söylediklerinle) dönerim, belki onlar (bunun anlamını) öğrenmiş olurlar." (Yusuf Suresi, 46)

Zindan arkadaşının Yusuf Peygambere hitabı çok dikkat çekicidir: **"Ey doğru (sözlü insan)..."** Bu ifadeden Hz. Yusuf'un mümin karakterinin ve güzel ahlakının insanlar tarafından rahatça fark edilmiş olduğunu anlarız. Yusuf Peygamberin her peygamber gibi, karşısındaki insanlara güven veren, eminlik ifade eden bir tavrı vardır. Zindan arkadaşı da onun bu yönünü bilerek, onu doğru sözlü ve güvenilir görerek yanına gelmiştir. Görüşmelerinde Hz. Yusuf'tan hükümdarın rüyası hakkında fetva istemiştir. Yusuf Peygamber ise rüyanın yorumunu şöyle yapmıştır:

Dedi ki: "Siz yedi yıl, önceleri (ektiğiniz) gibi ekin ekin, yediğinizin az bir kısmı dışında (kalanını) biçtiklerinizi başağında bırakın. Sonra bunun arkasından (kuraklığı) zorlu yedi yıl gelecektir, sakladığınız az bir miktar dışında, daha önce biriktirdiğinizi yiyip bitirecektir. Sonra bunun arkasından bir yıl gelecektir ki, insanlar onda bol bol yağmura kavuşturulacak ve onda sıkıp-sağacaklar." (Yusuf Suresi, 47-49)

Hükümdar, Hz. Yusuf'un rüyasını nasıl yorumladığını öğrenince onu huzuruna çağırmıştır. Hükümdarın gönderdiği elçi bu davetle Hz. Yusuf'un yanına geldiğinde, Yusuf Peygamber hemen teklife icabet etmek yerine, yine çok akılcı bir yöntem izlemiştir. Haksız yere zindanda yattığının ve iftiraya uğradığının anlaşılması ve gerçeklerin ortaya çıkması için, elçiyi, konunun yeniden incelenmesini, araştırılmasını sağlayacak birtakım sorularla hükümdara geri göndermiştir. Ellerini kesen kadınların durumunu sormuştur ki, gerçekten onlar Hz. Yusuf'un suçsuzluğuna ve Aziz'in karısının iffetsizliğine tanık olmuşlardır. Her biri birinci dereceden şahittirler, fakat daha önce onların tanıklık edecekleri bir ortam olmamıştır. Bu nedenle Hz. Yusuf bu fırsatı çok iyi kullanır. Bu olay ayette şöyle anlatılır:

Hükümdar dedi ki: "Onu bana getirin." Ona elçi geldiğinde (Yusuf:) "Efendine dön de ona sor: "Ellerini kesen o kadınların durumu neydi? Doğrusu benim Rabbim, onların hileli düzenlerini gerçekten bilendir." (Yusuf Suresi, 50)

Hz. Yusuf'un bu sorusu üzerine hükümdar kadınları toplamış ve olayın gerçeğini sormuştur:

"Yusuf'un nefsinden murad almak istediğinizde sizin durumunuz neydi?" dedi. Onlar: "Allah için, haşa" dediler. "Biz ondan hiçbir kötülük görmedik." Aziz (Vezir)in de karısı dedi ki: "İşte şu anda gerçek orta yere çıktı; onun nefsinden ben murad almak istemiştim. O ise gerçekten doğruyu söyleyenlerdendir." (Yusuf Suresi, 51)

Böylece yıllar sonra da olsa gerçekler ortaya çıkmıştır. Kadınların Hz. Yusuf'a bir düzen kurdukları, kadının çirkin teklifine karşın Hz. Yusuf'un iffetli davrandığı anlaşılmıştır. Hz. Yusuf'un suçsuzluğu apaçık olmasına rağmen yıllarca hapiste kalması ise bir kayıp ve aksilik değildir. Onun yaşadığı her an Allah katında planlanmıştır ve bu planın çok büyük rahmet ve hayırları bulunmaktadır. Zindanda kalmak Hz. Yusuf'un manevi olarak eğitilmesine, derinleşmesine ve olgunlaşmasına vesile olmuştur. Güzel tavır göstermesi sebebiyle de Allah'a yakınlaşmıştır. Dünya hayatında yaşanan bu tür zorluklar ve sıkıntılar insanın ahireti için güzel bir ecirdir. Allah, dünyadaki zorluklara karşı sabır gösteren, en ağır koşullarda dahi Allah'tan razı ve şükredici olan kullarına ahirette güzel bir hayat ve rızasını vaat etmektedir.

Dahası, Hz. Yusuf zindanda iken geçen zaman, bir başka hayra daha vesile olmuş, Allah Mısır'daki ortamı, onun iktidara gelmesine vesile olacak şekilde ayarlamıştır.

Kıssanın devamına bakıldığında kadınların gerçekleri itiraf etmelerinin ardından Hz. Yusuf'un aracıya şunları söylediği görülür:

(Yusuf aracıya şunu söyledi:) "Bu, (itiraf Vezirin) yokluğunda gerçekten kendisine ihanet etmediğimi ve gerçekten Allah'ın ihanet edenlerin hileli-düzenlerini başarıya ulaştırmadığını kendisinin de bilip öğrenmesi içindi. (Yine de) Ben nefsimi temize çıkaramam. Çünkü gerçekten nefis, -Rabbimin kendisini esirgediği dışında- var gücüyle kötülüğü emredendir. Şüphesiz, benim Rabbim, bağışlayandır, esirgeyendir." (Yusuf Suresi, 52-53)

Burada dikkat çeken nokta Hz. Yusuf'un yine etrafındakilere Allah'ı hatırlatmasıdır. Allah'ın ihanet edenlerin hileli düzenlerini başarıya ulaştırmadığını söylemekle aslında batınında bu olayı açığa kavuşturanın Allah olduğunu da söylemektedir. Bu önemli bir noktadır, çünkü Hz. Yusuf'a atılan iftiranın ortaya çıkması Allah'ın izniyle olmuştur. Hükümdar ve insanlar gerçekleri Allah'ın dilediği anda ve Allah'ın dilediği şekilde öğrenmişlerdir. Allah'ın takdir ettiği kader işlemektedir, bu olayların yaşanması en hayırlı ve en güzelidir.

Fakat Yusuf Peygamberin yukarıdaki son ayette söyledikleri de son derece önemlidir. Haklılığı böylesine ortada olmasına, kendisine açık bir iftira atılmasına,

bundan dolayı nice yıllar zindanda kalmasına ve kendisi Allah'ın peygamberlik vererek yüceltttiği bir kul olmasına rağmen Yusuf Peygamber nefsini temize çıkarmaktan sakınmıştır. Üstelik bununla birlikte çok önemli bir gerçeği de açıklamıştır: "Allah'ın esirgedikleri dışında nefsin var gücüyle kötülüğü emretmesi..." Bu, tüm müminleri hayatlarının her anında dikkatli olmaları gereken bir durumdur. Çünkü her insan nefis sahibidir ve insanlar hayatları boyunca, yaşamlarının her anında denemeden geçirilirler. Kimi zaman insanın nefsiyle vicdanı çatışır ve insan ikisinden birinin telkinine uyar. Müminler büyük bir itinayla kendilerini Allah'ın rızasına çağıran vicdanlarının sesini dinlerler. Diğer insanlar ise nefislerinin boyunduruğu altında yaşarlar.

Mümin bir gaflete kapılıp da nefsine uyarsa, bundan dolayı tevbe etmeli ve nefsinin kötülüklerine karşı daha dikkatli olmalıdır. Çünkü Hz. Yusuf'un sözleriyle Allah'ın Kuran'da haber verdiği gibi nefs daima kötülüğü emretmektedir.

YUSUF'UN MISIRDA YÖNETİCİLİK DÖNEMİ

HZ. YUSUF'A GÜÇ VE İKTİDAR VERİLMESİ

Hükümdarın gerçekleri öğrenmesinin ardından Hz. Yusuf için yeni bir dönem başlamıştır. Hükümdar aracılara Hz. Yusuf'u getirmelerini söylemiştir. Hz. Yusuf geldiğinde ise ona kendi yanında önemli bir mevki vermiş, onu güvenilir bir danışmanı yapmıştır. Bu konu Kuran'da şöyle aktarılır:

Hükümdar dedi ki: "Onu bana getirin, onu kendime bağlı kılayım." Onunla konuştuğunda da (şöyle) dedi: "Sen bugün bizim yanımızda (artık) önemli bir yer sahibisin, güvenilir (bir danışman-yönetici)sin."(Yusuf) Dedi ki: "Beni (bu) yerin (ülkenin) hazineleri üzerinde (bir yönetici) kıl. Çünkü ben, (bunları iyi) bir koruyucuyum, (yönetim işlerini de) bilenim. İşte böylece Biz yeryüzünde Yusuf'a güç ve imkan (iktidar) verdik. Öyle ki, orada (Mısır'da) dilediği yerde konakladı. Biz kime dilersek rahmetimizi nasib ederiz ve iyilik yapanların ecrini kayba uğratmayız. Ahiretin karşılığı ise, iman edenler ve takvada bulunanlar için daha hayırlıdır. (Yusuf Suresi, 54-57)

Hatırlanacak olursa Hz. Yusuf Mısır'a köle olarak girmiş, ardından da "bir kadının ırzına göz dikmek" gibi son derece kötü ve çirkin bir iftiraya uğrayıp zindana atılmıştır. Fakat Allah, yüzeysel bir bakışla "imkansız" gibi gözüken bir değişiklik yapmış ve bu olumsuz şartlar içindeki Hz. Yusuf'u bir anda Mısır'ın yönetiminde söz sahibi bir insan haline getirmiştir. Gerçekte bu, yani yüzeysel bir bakışla imkansız gibi gözüken işleri gerçekleştirmek, Allah'ın bir ilmi ve sanatıdır. Kuran'da bildirildiği gibi, **"Nice küçük topluluk, daha çok olan bir topluluğa Allah'ın izniyle galib gelmiştir."** (Bakara Suresi, 249) Allah, müminlere bir iman hakikati olmak üzere, onları en zor ve imkansız gibi gözüken şartların içinde kurtarıp çıkarmakta ve inkarcılara karşı galip getirmektedir. Mümine düşen tek görev, Allah'ın vaadine olan inancından asla dönmemek ve hep Allah'a tevekkül edip güvenmektir.

Dinden uzak bir yaşam süren insanlar için dünyada güç ve iktidar sahibi olmak, para ve mala hakim olmak, onu harcama yetkisinde olmak, erişilebilecek en ileri noktadır. Bu, ulaşmak için hayatlarını ortaya koydukları, mücadelesini verdikleri ana hedeftir. Ancak görüldüğü gibi Allah Hz. Yusuf'u zindandan çıkartıp bu nimetlerin hepsini birden ona vermiştir. İşte Allah'ın Hz. Yusuf'a güç, iktidar ve mal verdikten sonra ayetin sonunda hemen ahireti hatırlatmasının bir hikmeti de budur.

Böylece aslında dünyada verilen malın ve makamın hiç de önemli bir şey olmadığı, esas önemli olanın, hedeflenmesi gereken şeyin ve daha hayırlı olanın ahiret olduğu

hatırlatılmaktadır. Allah bu şekilde insanın yüzünü dünyadan ahirete çevirmektedir. Ancak ayetin son cümlesinde bu konu hatırlatılırken ve ahirette verilecek karşılığın hayırlı olduğu bildirilirken, bunun "iman edenler" ve "takvada bulunanlar" için geçerli olduğu da haber verilir. Bu özelliklere sahip olmayan insanların ahirette güzel bir karşılık beklemeleri elbette ki düşünülemez.

Hz. Yusuf kıssasında insanlara gösterilen çok önemli bir gerçek daha vardır. Allah bu gerçeği Kuran'da şöyle bildirir:

Demek ki, gerçekten zorlukla beraber kolaylık vardır. Gerçekten güçlükle beraber kolaylık vardır. (İnşirah Suresi, 5-6)

İnşirah Suresi'nde bildirildiği gibi, Allah her zorluğun ardından iman eden insanlar için bir kolaylık yaratacağını vaat etmektedir.

Hz. Yusuf'un hayatı ise bunun örnekleri ile doludur. Kuyudan kurtulup iyi bir ailenin yanında bakılıp büyütülmesi, zindanın ardından hazinelerin başına geçmesi gibi olaylar Allah'ın her zorluğun ve güçlüğün ardından nasıl kolaylıklar ve güzellikler yarattığının açık delilleridir.

HZ. YUSUF'UN KARDEŞLERİYLE KARŞILAŞMASI VE UYGULADIĞI AKILCI TAKTİKLER

Yusuf Peygamber böylece Mısır'ın hazinelerinden sorumlu olmuştur. Bir süre sonra onu kuyuya atan kardeşleri ticaret yapmak amacıyla Mısır'a gelmişler ve onun huzuruna getirilmişlerdir. Ancak Hz. Yusuf'u tanımamışlardır. Yusuf Peygamber ise onları hemen tanımış ve onlara son derece akılcı bir plan hazırlamıştır. Onlara maddi menfaat sunmuş ve kendisinin konuksever bir insan olduğunu söylemiş, böylece onları etkileyerek istediklerini yaptırabileceğini hesaplamıştır. Bunu yaparken amacının küçük kardeşine ulaşmak olduğu ise aşağıdaki ayetlerden anlaşılmaktadır:

Yusuf'un kardeşleri gelip yanına girdiler, onu tanımadıkları halde kendisi onları hemen tanıdı. Onların erzak yüklerini hazırlayınca dedi ki: "Bana babanızdan olan kardeşinizi getirin. Görmüyor musunuz, ben ölçüyü tam tutarım ve ben konukseverlerin en hayırlısıyım. Eğer onu bana getirmeyecek olursanız, artık benim katımda sizin için bir ölçek (erzak) yoktur ve bana da yaklaşmayın." (Yusuf Suresi, 58-60)

Ayetlerde görüldüğü gibi Hz. Yusuf ayrıca adaletli bir insan olduğunu da belirterek onları istedikleri konusunda şevklendirmiştir. Ve bu planında oldukça başarılı olmuştur. Eğer kardeşlerini getirmezlerse kendileriyle ticaret yapmayacağını ve görüşmeyeceğini de belirterek onlarda sıkıntıya düşebilecekleri endişesini uyandırmıştır.

Nitekim Hz. Yusuf'un konuşmasının etkisi kardeşleri üzerinde hemen görülmüştür. Sahip olduğu güç ve ihtişamdan dolayı onun dediğini yapabileceğine inanmışlar ve kardeşlerini getirme konusunda ellerinden geleni yapmaya karar vermişlerdir:

Dediler ki: "Onu babasından istemeye çalışacağız ve herhalde biz bunu yapabileceğiz." (Yusuf Suresi, 61)

Görüldüğü gibi Hz. Yusuf'un bu taktiği son derece akılcıdır. Çünkü eğer onlara bu şekilde maddi bir menfaat sunulmamış, birtakım şartlar koşulmamış olsaydı gevşek davranabilir ve kardeşlerini getirmeyebilirlerdi. Ama Hz. Yusuf işi onların iradesine bırakmayacak şekilde, karşı koyamayacakları kusursuz bir plan hazırlamıştır.

Bütün bu akılcı tedbirlerin yanı sıra Hz. Yusuf işi sağlamlaştıracak bir tedbir daha almıştır. Kardeşleri Mısır'dan ayrılmadan önce onlardan erzak karşılığı aldığı parayı yani onların sermayelerini gizlice yüklerinin içine koydurmuştur. Böylece hem erzaklarını hem de erzakları için ödedikleri parayı vererek onlara büyük bir maddi menfaat daha sağlamıştır. Bu olay Yusuf Suresi'nde şöyle anlatılır:

Yardımcılarına dedi ki: "Sermayelerini yüklerinin içine koyun. İhtimal ki ailelerine döndüklerinde bunun farkına varırlar da belki geri dönerler." (Yusuf Suresi, 62)

Bu arka arkaya alınan tedbirlerden müminlerin çıkarması gereken bir hikmet de; vicdanına güvenilmeyen, zayıf imanlı ve zayıf ahlaklı insanlarla bir anlaşma yapıldığında, onların anlaşmayı bozma ihtimallerine karşı, istenileni yapmalarını sağlayacak her türlü önlemin alınmasıdır. Olayların gelişimini karşı tarafın, yani zayıf imanlı olanların insiyatifine bırakmamak bir mümin alametidir.

HZ. YUSUF'UN KARDEŞLERİNİN BABALARINDAN İSTEKTE BULUNMALARI

Bilindiği gibi cahiliye insanlarının önemli bir özelliği maddiyattan çok hoşlanmaları ve kendilerine menfaat sağlayacak herkesin ve herşeyin önünde boyun eğmeleridir. Nitekim Yusuf Peygamberin kardeşleri de kendilerine sunulan maddi olanakları ellerinden kaçırmayı göze alamamışlardır. Mısır'dan ayrılmalarının ardından hemen babalarının yanına dönmüş ve ondan mutlaka koruyacaklarına dair söz vererek küçük kardeşlerini istemişlerdir:

Böylelikle babalarına döndükleri zaman, dediler ki: "Ey babamız, ölçek bizden engellendi. Bu durumda kardeşimizi bizimle gönder de erzağı alalım. Onu mutlaka koruyacağız." (Yusuf Suresi, 63)

Ancak babaları onlara güvenmemektedir:

Dedi ki: "Daha önce kardeşi konusunda size güvendiğimden başka (bir şekilde) onun hakkında size güvenir miyim? Allah en hayırlı koruyucudur ve O, esirgeyenlerin esirgeyicisidir." (Yusuf Suresi, 64)

Dikkat edilecek olursa gerek Hz. Yakup gerekse Hz. Yusuf genelde konuşmalarının ardından hep Allah'ı anmakta ve O'nu yüceltmektedirler. Bu, müminlerin her olay karşısında, her an Allah'ı hatırlamaları ve O'nu asla unutmamaları gerektiğine örnektir.

Ama Hz. Yusuf'un kardeşleri maddi çıkar elde etme konusunda büyük bir hırsa sahiptirler. Bu nedenle, babalarını razı edebilmek için büyük çaba harcarlar:

Erzak yüklerini açıp da sermayelerinin kendilerine geri verilmiş olduğunu gördüklerinde, dediler ki: "Ey babamız, daha neyi arıyoruz, işte sermayemiz bize geri verilmiş; (bununla yine) ailemize erzak getiririz, kardeşimizi koruruz ve bir deve yükünü de ilave ederiz. Bu (aldığımız) az bir ölçektir." (Yusuf Suresi, 65)

Hz. Yakub diğer oğullarına güvenmediği için onlardan kardeşlerini geri getireceklerine dair kesin bir söz istemiştir:

"Bana etrafınızın çepeçevre kuşatılması dışında, onu ne olursa olsun mutlaka bana getireceğinize dair Allah adına kesin bir söz verinceye kadar, onu sizinle asla gönderemem." dedi. Böylelikle ona kesin bir söz verince dedi ki: "Allah, söylediklerimize vekildir." (Yusuf Suresi, 66)

Hz. Yakub'un, Allah'ın bu ahde şahit olduğunu hatırlatması, arkasından Allah'ı vekil kıldığını söylemesi önemli hikmetlerdir. Bu, imanı zayıf olan insanları hayra yönlendirmek için, onlardan Allah adına ahit almanın etkili bir yöntem olduğunu bize göstermektedir. Zira karşısındaki kişilerin bir parça dahi olsa Allah korkuları varsa, bunu düşünüp dürüst davranacaklardır.

Yakup Peygamber çocuklarından kesin bir söz aldıktan sonra onlara tedbirli davranmalarını ve Mısır'a ayrı ayrı kapılardan girmelerini hatırlatır:

Ve dedi ki: "Ey çocuklarım, tek bir kapıdan girmeyin, ayrı ayrı kapılardan girin. Ben size Allah'tan hiçbir şeyi sağlayamam. Hüküm yalnızca Allah'ındır. Ben O'na tevekkül ettim. Tevekkül edenler de yalnızca O'na tevekkül etmelidirler." (Yusuf Suresi, 67)

Hz. Yakub'un oğullarına verdiği bu nasihat son derece önemlidir. Bu ayetlerde müminlerin her an her yerde tedbirli hareket etmeleri ve olası tehlikeleri hesap ederek, önlem almaları gerektiğine dikkat çekilmektedir.

Ancak aynı zamanda da Yakup Peygamber her zaman olduğu gibi bu sözünün arkasından yine herşeyin özünü hatırlatmıştır. Hükmü verenin Allah olduğunu, Allah bir şeyi dilemişse bunu engellemenin mümkün olmadığını ve Allah'a tevekkül etmek gerektiğini söylemiştir. Bunlar çok değerli hatırlatmalardır. Burada tam manasıyla Müslümanların yaşaması gereken gerçek tevekkül anlayışı görülmektedir. Halk

arasında yanlış bir kader ve tevekkül anlayışı vardır. Bazıları olayların kendi aldıkları tedbirlerle oluştuğunu, herşeyi sebeplerle halledebileceklerini düşünürler. Bazıları da "zaten herşeyin ne olacağı belli, bizim bir şey yapmamıza gerek yok" mantığıyla yanlış bir tevekkül anlayışına sahiptirler. Oysa her iki tarafın düşüncesi de hatalıdır. İnsan, karşılaştığı olaylarda her türlü tedbiri almak, her türlü sebebe sarılmak ama sonucunun da Allah'ın takdiri olduğunu unutmamakla yükümlüdür. Tedbir elbette hiç bir olayı etkileyemez, ancak bir ibadet kastıyla titizlikle alınması ve uygulanması gerekir.

Hz. Yakup bu sırra vakıf olan kamil bir mümindir. Her konuşmasında Allah'ı hatırlatması, olayın batınını düşünmesi onun takvasının alametidir. Allah Hz. Yakub'un ilim sahibi bir kul olduğunu ayette şöyle bildirmiştir:

Babalarının kendilerine emrettiği yerden (Mısır'a) girdiklerinde, (bu,) -Yakub'un nefsindeki dileği açığa çıkarması dışında- onlara Allah'tan gelecek olan hiçbir şeyi (gidermeyi) sağlamadı. Gerçekten o, kendisine öğrettiğimiz için bir ilim sahibiydi. Ancak insanların çoğu bilmezler. (Yusuf Suresi, 68)

HZ. YUSUF'UN KÜÇÜK KARDEŞİYLE KARŞILAŞMASI

Hz. Yusuf'un kardeşleri, yanlarında Hz. Yusuf'un küçük kardeşi de olduğu halde Mısır'a gelmişler ve bir kez daha Yusuf Peygamberin makamına çıkmışlardır. Burada ise Hz. Yusuf, küçük kardeşini diğerlerinden ayırmış ve ona gerçek kimliğini açıklamıştır:

Yusuf'un yanına girdikleri zaman, o, kardeşini bağrına bastı; "Ben" dedi. "Senin gerçekten kardeşinim. Artık onların yaptıklarına üzülme." (Yusuf Suresi, 69)

Hz. Yusuf'un ifadesinden anlaşılmaktadır ki, kardeşleri ona sıkıntı ve üzüntü verecek şeyler yapmaktadırlar. Bu, onların dinden uzak karakterlerinin bir başka göstergesidir.

Yusuf Peygamber kardeşi ile buluştuktan sonra yine son derece akılcı taktiklerle onu yanında alıkoymuştur. Böylece küçük kardeşini diğerlerinin sebep olduğu sıkıntıdan kurtarmıştır. Kuran'da Hz. Yusuf'un izlediği bu akılcı yöntem şöyle anlatılır:

Erzak yüklerini kendilerine hazırlayınca da, su kabını kardeşinin yükü içine bıraktı, sonra bir münadi (şöyle) seslendi: "Ey kafile, sizler gerçekten hırsızsınız." Onlara doğru yönelerek: "Neyi kaybettiniz?" dediler. Dediler ki: "Hükümdarın su tasını kaybettik, kim onu (bulup) getirirse, (ona armağan olarak) bir deve yükü vardır. Ben de buna kefilim." "Allah adına, hayret" dediler. "Siz de bilmişsiniz ki, biz (bu) yere bozgunculuk çıkarmak amacıyla gelmedik ve biz hırsız değiliz." "Öyleyse" dediler. "Eğer yalan söylüyorsanız (bunun) cezası nedir?" Dediler ki: "Bunun cezası, (su tası) yükünde bulunanın kendisidir. İşte Biz zulmedenleri böyle cezalandırırız." Böylece (Yusuf) kardeşinin kabından önce onların kablarını (yoklamaya) başladı, sonra onu kardeşinin kabından çıkardı. İşte Biz Yusuf için böyle bir plan düzenledik. (Yoksa) Hükümdarın dininde (yürürlükteki kanuna göre) kardeşini (yanında) alıkoyamazdı. Ancak Allah'ın dilemesi başka. Biz dilediğimizi derecelerle yükseltiriz. Ve her bilgi sahibinin üstünde daha iyi bir bilen vardır. (Yusuf Suresi, 70-76)

Hz. Yusuf Mısır'ın kurallarına göre kardeşini yanında alıkoyamazdı. Fakat yaptığı plan sayesinde bunu başarmıştır. Plana göre önce kardeşinin yüküne su tasını saklamış, sonra adamlarından biri onları suçlu psikolojisine sokacak ve eziklik hissetmelerini sağlayacak bir üslupla onlara seslenmiştir. Hemen arkasından tasın hükümdara ait olduğu ve onu bulan kişiye bir deve yükü ödül verileceği açıklanmıştır. Böylece bunun

büyük bir olay olduğu hissi uyandırılmış ve bunun bir taktik olduğunu anlamalarını engelleyecek bir önlem daha alınmıştır.

Daha sonra, tas kendilerinde bulunduğu takdirde bunun yasalara göre hükmünün ne olacağını onlara sormuş ve kendilerine ikrar ettirmiştir. Yasalara göre tas kimin çantasında bulunursa o kişi alıkonacaktır. Ancak bunun planlı olduğunun anlaşılmaması için, ilk olarak küçük kardeşinin eşyalarına bakmamış, diğerlerininkini aramaya başlamıştır.

Tasın kardeşlerinin yükünden çıkması üzerine diğer kardeşleri hemen durumu kabullenmişler, küçük kardeşlerini hırsızlıkla suçlamışlar ve dahası geçmişteki bir iftiralarını tekrarlayarak Hz. Yusuf'u da itham altında bırakmak istemişlerdir:

Dediler ki: "Şayet çalmış bulunuyorsa, bundan önce onun kardeşi de çalmıştı"... (Yusuf Suresi, 77)

Oysa kardeşlerinin hırsızlık yapmayacağını, dürüst bir insan olduğunu çok iyi bilmektedirler. Kuran ahlakına göre müminler birbirlerine karşı hüsnü zanlı olurlar. Ve birbirlerini iftiralara karşı korurlar. Hz. Yusuf'un kardeşlerinin, masum olan küçük kardeşlerini korumamaları ve bir de Hz. Yusuf'a iftira atmaları, sahtekar ve iki yüzlü karakterlerinin bir göstergesidir.

Hz. Yusuf ise bu durum karşısında son derece sabırlı davranmıştır:

Yusuf bunu kendi içinde saklı tuttu ve bunu onlara açıklamadı (ve içinden): "Siz daha kötü bir konumdasınız" dedi. "Sizin düzmekte olduklarınızı Allah daha iyi bilir." (Yusuf Suresi, 77)

Hz. Yusuf'un buradaki tavrı, hem tevekkül hem de akılcılık açısından örnektir. Cahiliyede insanlar kendileri aleyhinde en ufak bir söz duyduklarında sinirlenir, köpürür ve duygusal tepkiler verirler. Oysa Hz. Yusuf, düşüncelerini ayetteki ifadeyle "saklı tutmuş", yani hiç bir şekilde dışardaki insanlara sezdirmemiştir.

Olayın devamı ayetlerde şöyle anlatılmaktadır:

Dediler ki: "Ey Vezir, gerçek şu ki, bunun yaşlı (ve) büyük bir babası var; onun yerine bizden birisini alıkoy. Doğrusu biz, seni iyilik yapanlardan görmekteyiz." Dedi ki: "Eşyamızı kendisinde bulduğumuzun dışında, birisini alıkoymamızdan Allah'a sığınırız. Yoksa bu durumda kuşkusuz biz zalim oluruz." Ondan umutlarını kestikleri zaman, (durumu) kendi aralarında görüşmek üzere bir yana çekildiler. Onların büyükleri dedi ki: "Babanızın size karşı Allah adına kesin bir söz aldığını ve daha önce Yusuf konusunda yaptığımız aşırılığı (işlediğimiz suçu) bilmiyor musunuz? Artık (bundan böyle) ben, ya babam bana izin verinceye veya Allah bana ilişkin hüküm verinceye kadar (bu) yerden kesin olarak ayrılamam. O, hüküm verenlerin en hayırlısıdır." (Yusuf Suresi, 78-80)

Burada, Hz. Yusuf'un zalim kardeşlerinin içinden birinin, diğerlerine göre daha vicdanlı olduğu görülmektedir. Nitekim benzer bir durum, Hz. Yusuf'un kuyuya atılması sırasında da yaşanmış ve kardeşlerinin çoğu onu öldürmek isterken içlerinden biri, **"eğer (mutlaka bir şey) yapacaksanız, öldürmeyin Yusuf'u, onu kuyunun derinliklerine bırakıverin de bir yolcu kafilesi alsın"** demiştir. (Yusuf Suresi, 10) Belki bu iki kişi birbirinin aynı da olabilir. (En doğrusunu Allah bilir) Burada karşılaştığımız yapı, ilginç bir insan karakteridir: Etrafında işlenen günahların yanlış olduğunu vicdanıyla anlayan, ancak bunlara yeterince karşı çıkamayan, sadece zayıf bir

muhalefet gösterebilen bir karakter. Bu, her ne kadar zalim ve vicdansız insanlarla kıyaslandığında daha olumlu bir model olsa da, gerçek mümin karakteriyle kıyaslandığında çok eksik ve yetersiz kalmaktadır.

Mümin karakteri, Allah'ın dinine muhalif bir tavır gördüğünde, bir zalimlik ve vicdanlıkla karşılaştığında, buna hemen ve etkili şekilde müdahale etmeyi gerektirir. Mümin asla aciz kalmaz, etrafındaki zalimlerin çoğunluğundan etkilenip, "grup psikolojisi" içine girip, haktan taviz vermez. Etrafındaki herkes sapsa da, o Allah'ın yolundan ayrılmaz.

Hz. Yusuf'un kardeşlerinin kendi aralarındaki konuşması, kıssanın devamında şöyle anlatılmaktadır:

"Dönün babanıza ve deyin ki: '-Ey babamız, senin oğlun gerçekten hırsızlık etti. Biz, bildiğimizden başkasına şahitlik etmedik. Biz gaybın kollayıcıları değiliz. İçinde (yaşamakta) olduğumuz şehre sor, hem kendisinde geldiğimiz kervana da. Biz gerçekten doğruyu söyleyenleriz." (Şehre dönüp durumu babalarına aktarınca o:) "Hayır" dedi. "Nefsiniz sizi yanıltıp (böyle) bir işe sürüklemiş. Bundan sonra (bana düşen) güzel bir sabırdır. Umulur ki Allah (pek yakın bir gelecekte) onların tümünü bana getirir. Çünkü O, bilenin, hüküm ve hikmet sahibi olanın Kendisidir." (Yusuf Suresi, 81-83)

Dikkat edilirse, Hz. Yusuf'un kardeşleri gerçekten de küçük kardeşlerinin hırsızlık ettiğine inanmışlardır. Oysa daha önce de bahsedildiği gibi böyle düşünmeleri çok hatalıdır. Bir müminin böyle bir şeyi asla ve kesinlikle yapmayacağını bilmeleri, hüsnü zan etmeleri ve bir yanlışlık olduğunu düşünmeleri gerekirdi. Nitekim Yakup Peygamber tam bu şekilde bir mümin tavrı koymuştur. Oğlunun hırsızlık ettiğine ihtimal dahi vermemiştir çünkü onun mümin olduğunu, Allah'tan korktuğunu bilmektedir. Bunun yanı sıra diğer oğullarının da dinden uzak bir ahlak gösterdiklerini bildiği için onlara güvenmemekte, yine bunun da onların yaptıkları nefsani bir iş olduğunu yani onların bir düzeni olduğunu düşünmektedir. Yakup Peygamberin buradaki tevekküllü tavrı da yine örnek bir mümin ahlakıdır. Oğlunun başına gelenlerle ilgili bir yanlışlık olduğunu, ortada bir düzen olduğunu düşünmesine rağmen hemen Allah'a dönüp yönelmiş ve sabırla Allah'tan yardım istemiştir. Hatta kendisine düşenin **"güzel bir sabır"** olduğunu yine belirtmiştir. Yakup Peygamber umudunu asla kaybetmemiştir. Hatta Allah'ın yakın bir gelecekte Hz. Yusuf'u da kardeşini de kendisine kavuşturacağını ummuştur.

Ayrıca, her olayda bir hayır olduğuna iman etmek müminlerin en belirgin özelliklerinden biridir. Kardeşlerinin, küçük kardeşinin tası çaldığına inanmalarında da hayır vardır. Böylelikle küçük kardeşlerini Mısır'da bırakmaya kolayca ikna olmuşlar, Hz. Yusuf'a zorluk çıkarmamışlardır.

Yakup Peygamber ise, bu sırrı, yani herşeyin Allah tarafından yaratıldığını ve müminler için hayırlı olduğunu bilmektedir. Nitekim ayetlerde en dikkat çeken yönü, olayları maddi sebeplere bağlamaması, yüzeysel bir sebep-sonuç mantığında düşünmemesi ve herşeyin Allah'ın kontrolünde olduğunu kesin olarak bilmesidir. Bu örnek de bize göstermektedir ki, müminler her ne olursa olsun, şartlar ne kadar imkansız gibi gözükürse gözüksün Allah'tan ümitlerini asla kesmemelidirler. Her zaman umut dolu olarak, Allah'tan yardım dilemelidirler.

Ancak Hz. Yakub'un ilginç bir durumu vardır. Karşılaştığı olayların hepsinin Allah tarafından yaratıldığını bilmesine rağmen, Hz. Yusuf ve kardeşi konusunda üzülmekten geri duramamaktadır. Bu da onun bir imtihanıdır. Öyle ki, ayetlerde bildirildiğine göre, Hz. Yusuf'a olan kahrından dolayı gözleri ağarır, yani kör olur. Oğulları ise üzüntüsünden dolayı hasta olabileceğini ya da "helake uğrayabileceğini" söyleyerek kendisini uyarırlar:

Ve onlardan yüz(ünü) çevirdi ve: "Ey Yusuf'a karşı (artan dayanılmaz) kahrım" dedi ve gözleri üzüntüsünden (ağardıkça) ağardı. Ki yutkundukça yutkunuyordu. "Allah adına, hayret" dediler. "Hala Yusuf'u anıp durmaktasın. Sonunda (ya kahrından) hastalanacaksın ya da helake uğrayanlardan olacaksın." Dedi ki: "Ben, dayanılmaz kahrımı ve üzüntümü yalnızca Allah'a şikayet ediyorum. Ben Allah'tan (bir bilgi olarak) sizin bilmediğinizi de biliyorum." (Yusuf Suresi, 84-86)

Bu ayette de üzüntünün ciddi hastalıklara sebep olabileceğine de işaret edilmektedir. Nitekim Allah, Kuran'ın pek çok ayetinde "üzülmeyin", "hüzne kapılmayın" demektedir. Bu hükme uyulmadığında, negatif etkileri hemen görülür. Üzüntünün psikolojik etkileri dışında, fiziksel olarak da çok olumsuz etkileri vardır. Göz altlarının morarması, yüzün gergin bir hal alması, saçların beyazlaması, vücudun çökmesi gibi...

Kıssanın devamında, Hz. Yakup, oğullarının gidip, Hz. Yusuf ve kardeşi hakkında haber getirmelerini istemiştir:

"Oğullarım, gidin de Yusuf ile kardeşinden (duyarlı bir araştırmayla) bir haber getirin ve Allah'ın rahmetinden umut kesmeyin. Çünkü kafirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden umut kesmez." (Yusuf Suresi, 87)

Burada dikkat çeken nokta Hz. Yakub'un Hz. Yusuf'un hala yaşadığına emin olmasıdır. Bu eminliğinin bir nedeni Allah'ın kendisine vermiş olduğu özel bir ilim olabilir. Kuran'da bildirildiği gibi Allah peygamberlerine ve bazı elçilerine bu şekilde sezgi kuvvetliliği, ileri görüşlülük, teşhis kabiliyeti ve hikmet gibi ilimler

verebilmektedir. Bu nedenle kendisine ilim verilen bu kişilere tabi olmak, onlara güvenmek ve uymak gerekir.

Ayette vurgulanan bir diğer gerçek ise, müminlerin her şartta ümitvar olmaları gerektiğidir. Hz. Yakub, Hz. Yusuf ve kardeşini bulacaklarına dair umudunu hiç yitirmemiş ve oğullarına Allah'ın rahmetinden umut kesmemelerini öğütlemiştir. Allah'ın rahmetinden umut kesmek, müslümanlara değil, kafirlere ait bir ruh halidir.

KARDEŞLERİNİN HZ. YUSUF'U TANIMALARI

Hz. Yakup'un oğullarının Hz. Yusuf ile tekrar karşılaşmaları ayette şöyle açıklanır:

Böylece onun (Yusuf'un) huzuruna girdikleri zaman, dediler ki: "Ey Vezir, bize ve ailemize şiddetli bir darlık dokundu; önemi olmayan bir sermaye ile geldik. Bize artık (yine) ölçeği tam olarak ver ve bize ilave bir bağışta bulun. Şüphesiz Allah, tasaddukta bulunanlara karşılığını verir." (Yusuf Suresi, 88)

Yukarıdaki ayetin sonunda Hz. Yusuf'un kardeşlerinin kullandıkları üslup dikkat çekicidir. Hz. Yusuf'tan kendilerine bağışta bulunmasını istedikten sonra Allah'ı anmakta ve Allah'ın bu şekilde bağışta bulunanlara karşılığını vereceğini hatırlatmaktadırlar. Bu, onların münafıkça tavırlarının bir göstergesidir. Zira dine ve Allah'ın rızasına aykırı bir yaşam sürmelerine, yaptıkları fiillerde Allah'ı unutmalarına rağmen çıkarları söz konusu olduğunda Allah'ı anmaktadırlar. Gerçekten Allah'ın infakta bulunanları sevdiği Kuran'da da bildirilen bir gerçektir ve bunda şüphe yoktur. Ne var ki onlar Allah'ın rızasını göz ardı eden insanlar olmalarına karşın yalnızca çıkarları söz konusu olduğunda Allah'ın adını anmakta ve karşılarındaki insanı bu şekilde etkileyebileceklerini düşünmektedirler.

Bir sonraki ayette kardeşlerinin bu yardım taleplerine karşın Hz. Yusuf onların dedikleriyle hiç ilgilenmeden kendi kimliğini ima etmiştir. Böylece kendisinin kim olduğunu anlamalarını sağlamıştır:

(Yusuf) Dedi ki: "Sizler, cahiller iken Yusuf'a ve kardeşine neler yaptığınızı biliyor musunuz?" "Sen gerçekten Yusuf musun, sensin öyle mi?" dediler. "Ben Yusuf'um" dedi. "Ve bu da kardeşimdir. Doğrusu Allah bize lütufda bulundu. Gerçek şu ki, kim sakınır ve sabrederse, şüphesiz Allah, iyilikte bulunanların karşılığını boşa çıkarmaz." Dediler ki: "Allah adına, hayret, Allah seni gerçekten bize karşı tercih edip-seçmiştir ve biz de gerçekten hataya düşenler idik." (Yusuf Suresi, 89-91)

Ayetteki ifadelerinden de anlaşıldığı gibi, Hz. Yusuf'un kardeşleri, o anda geçmişte Hz. Yusuf'a karşı yaptıklarının bir nevi muhasebesini yapıp, pişman olduklarını ve hata ettiklerini ikrar etmişlerdir. Allah'ın Hz. Yusuf'u seçtiğini ve onlara karşı da onu tercih ettiğini kabul etmişlerdir. Burada önemli bir gerçek vurgulanmaktadır: Tercih etmek, seçmek Allah'a ait bir iştir. Bu gerçek Kuran'da **"Rabbin, dilediğini yaratır ve seçer; seçim onlara ait değildir..."** (Kasas Suresi, 68) ayetiyle de bildirilmektedir.

Hz. Yusuf ise, kardeşlerine şu cevabı vermiştir:

Dedi ki: "Bugün size karşı sorgulama, kınama yoktur. Sizi Allah bağışlasın. O, merhametlilerin (en) merhametlisidir." (Yusuf Suresi, 92)

Yukarıdaki ayetten anlaşıldığı üzere Hz. Yusuf, istese onlara ceza verebilecek veya kötü muamele yapabilecek konumda olmasına rağmen, kardeşlerini herhangi bir sorgulamaya tabi tutmamış ve onları kınamadığını söylemiştir. Hatta kardeşleri için Allah'tan bağışlama dilemiş, onlara Allah'ın merhametlilerin en merhametlisi olduğunu hatırlatmıştır.

Hz. Yusuf'un bu tavrı, tüm müminler için çok önemli bir örnektir. Cahiliye insanları bu tip durumlarda kindar davranarak, öç alma mantığı içinde hareket ederler. Müminler ise Hz. Yusuf'un ahlakında görüldüğü gibi kişisel haklar peşinde koşmaz, Allah'ı razı edecek tavrın bağışlayan ve affeden bir davranış olduğunu bilirler. **"Sen af (veya kolaylık) yolunu benimse, (İslam'a) uygun olanı (örfü) emret ve cahillerden yüz çevir."** (Araf Suresi, 199) ayetine uygun olarak, kötülükleri affeder ve kötülüğe iyilikle karşılık vererek üstün bir ahlak gösterirler.

HZ. YAKUB'UN SAHİP OLDUĞU İLİM

Hz Yusuf bu konuşmaların üzerine kardeşlerine gömleğini verir bunu babalarına götürmelerini söyler:

"Bu gömleğimle gidin de, babamın yüzüne sürün. Gözü (yine) görür hale gelir. Bütün ailenizi de bana getirin." Kafile (Mısır'dan) ayrılmaya başladığı zaman, babaları dedi ki: "Eğer beni bunamış saymıyorsanız, inanın Yusuf'un kokusunu (burnumda tüter) buluyorum." "Allah adına, hayret" dediler. "Sen hala geçmişteki yanlışlığındasın." (Yusuf Suresi, 93-95)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi ailesi, Hz. Yakub'un oğluna olan hasretinden dolayı yanlış bir tavır içinde olduğunu zanneder. Onların bu düşüncesinin hatırlattığı hikmetli bir ders vardır: Olayları sadece zahirine yani dış görünüşüne ve sebeplere göre değerlendirmek her zaman doğru olmayabilir. Çünkü Allah Kuran'da kimi zaman özel olarak verilen ilimle yapılan hareketlerden söz etmiştir. Örneğin Hz. Musa ile ilim

sahibi bir zatın yaşadıklarının anlatıldığı kıssada bu konudan detaylı olarak söz edilmekte ve örnekleri de verilmektedir. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hz. Musa, Şubat 2001) Allah Hz. Yakub'un da ilim sahibi bir kul olduğunu zaten bildirmiştir. Sahip olduğu bu ilim dolayısıyla gösterdiği tavrı, ailesi anlayamamış, zahir bir bakış açısıyla yaklaşarak onun yanlışlık içinde olduğunu zannetmişlerdir.

Nitekim Hz. Yakup, gömleği aldıktan sonra Allah'ın kendisine verdiği ilmi ailesine hatırlatmıştır:

Müjdeci gelip de onu (gömleği) onun yüzüne sürdüğü zaman, gözü görür olarak (sağlığına) dönüverdi. (Yakub) Dedi ki: "Ben, size bilmediğinizi Allah'tan gerçekten biliyorum demedim mi?" (Yusuf Suresi, 96)

Görüldüğü gibi Hz. Yusuf'un önceden söyledikleri çıkmıştır; gömleği babasının yüzüne sürdüklerinde babasının rahatsızlığı ortadan kalkmış, gözü görmeye başlamıştır. Babası böylece sağlığına kavuşmuştur. Ayrıca Hz. Yakup'un söyledikleri de çıkmıştır. Hz. Yusuf'u göreceğini önceden hissetmiştir ve görmüştür. Bu, kuşkusuz her ikisinin de ilim sahibi kullar olduklarının bir göstergesidir.

HZ. YUSUF'UN GÖRDÜĞÜ RÜYANIN DOĞRULANMASI

HZ. YUSUF'UN AİLESİ İLE BULUŞMASI

Hz. Yusuf'un hayatta olduğu bilgisinin ve buna dair kanıtın (gömleğin) Hz. Yakup'a gelmesiyle birlikte, Hz. Yusuf'un kardeşlerinin yıllardır saklı tuttukları yalan da ortaya çıkmıştır. Onlar babalarına Hz. Yusuf'un kurt tarafından yenip öldürüldüğünü söylemişlerdir, oysa Hz. Yusuf hayattadır. Bu gerçeğin açığa çıkmasıyla birlikte çocukları Hz. Yakub'dan kendileri için bağışlanma dilemesini istemişlerdir:

(Çocukları da:) "Ey babamız, bizim için günahlarımızın bağışlanmasını dile. Biz gerçekten hataya düşenler idik" dediler. "İlerde sizin için Rabbimden bağışlanma dilerim. Çünkü O, bağışlayandır, esirgeyendir" dedi. (Yusuf Suresi, 97-98)

Dikkat edilirse Hz. Yakup, hemen değil "ileriki bir zamanda" bağışlanma dileyeceğini söylemiştir. Acaba Hz. Yakup, çocukları için neden hemen bağışlanma dilememiştir? Bunun bir hikmeti, onların o andan sonraki tavır ve tutumlarını gözlemlemek istemesi olabilir. Onların hatalarından gerçekten döndüklerine, samimi olduklarına belli bir zaman sürecinde görerek kanaat getirmek istemiş olabilir. Bundan dolayı, bu kanaatla birlikte onlar için dua edeceği anlaşılabilir. (En doğrusunu Allah bilir)

Ama ayetin sonunda da belirtildiği gibi, Yakup Peygamber Allah'ın bağışlayan ve esirgeyen sıfatlarını onlara hatırlatmıştır. Bunu Allah'tan bağışlanmayı ümit etmeleri, Allah'a dönüp yönelmeleri için yapmaktadır.

Kıssanın devamındaki gelişmeler Kuran'da şöyle anlatılır:

Böylece onlar (gelip) Yusuf'un yanına girdikleri zaman, anne ve babasını bağrına bastı ve dedi ki: "Allah'ın dilemesiyle Mısır'a güvenlik içinde giriniz." (Yusuf Suresi, 99)

Hz. Yusuf'un ailesiyle karşılaştığında ilk yaptığı şey onları bağrına basmak ve onlara güven içinde olduklarını hatırlatmak olmuştur. Bu ayetten de anlaşılmaktadır ki, sarılmak, insanın samimi sevgisinin güzel bir ifadesidir. Güven içinde olduklarını hatırlatmak da karşı tarafı rahatlatacak, ince düşünceli bir davranıştır. Uzun yoldan gelen, pek çok düzene şahit olan bu insanlar için güvenilir bir ortamda olduklarını bilmek son derece huzur vericidir. Bu, müminlerin örnek alması gereken bir davranış

modelidir. Gelen misafire, yabancıya ya da konuk edilen insanlara güvenlik içinde olduklarını söylemek onları rahatlatacağı için Kuran'da dikkat çekilen bir güzelliktir.

Hz. Yusuf'un konukseverliği ve ince düşüncesi yalnızca bunlarla da sınırlı değildir. Ayette Hz. Yusuf'un anne babasına gösterdiği saygı şöyle bildirilir:

Babasını ve annesini tahta çıkarıp oturttu; onun için secdeye kapandılar... (Yusuf Suresi, 100)

Hz. Yusuf'un annesini ve babasını tahta çıkartıp oturtması güzel bir saygı ifadesidir. Onlar kendisinden yaşça büyüklerdir, dahası babası da Allah'ın ilimce güçlendirdiği bir peygamberdir. Hz. Yusuf'un bu saygılı ve hürmetkar tavrına karşı onlar da çok güzel bir tevazu göstermişlerdir. (Ayette ailesinin Hz. Yusuf için secdeye kapandığı ifade edilmektedir. Bu, o dönemin örfünde yaygın olan bir saygı ifadesi olmalıdır. Bu secdenin "tapınmak" gibi bir manası elbette yoktur.)

Dikkat edilirse anne ve babası, Hz. Yusuf onların çocukları olmasına ve kendileri yaşça da ondan çok büyük olmalarına rağmen, büyük bir alçakgönüllülükle karşılık vermişlerdir. Cahiliye insanları arasında ise bu tarz durumlarda kibir devreye girer ve iki taraf da candan ve hürmetkar bir tavır göstermekten çekinir. Özellikle de cahiliye toplumunda insanlar kendilerinden yaşça küçük olan bir kişinin karşısında eğilmek gibi bir saygı ifadesinden şiddetle kaçınırlar. Oysa Hz. Yusuf'un ve ailesinin gösterdikleri bu davranışlar, saygı, sevgi ve tevazuya dayalıdır. Bu, bir mümin ailenin nasıl olması gerektiğini de göstermektedir.

Bu ortam içinde, Hz, Yusuf, geçmişte yaşadığı tüm olayların bir yorumunu yapmış ve Allah'ın eksiksiz işleyen planını açıklamıştır:

...Dedi ki: "Ey Babam, bu, daha önceki rüyamın yorumudur. Doğrusu Rabbim onu gerçek kıldı. Bana iyilik etti, çünkü beni zindandan çıkardı. Şeytan benimle kardeşlerimin arasını açtıktan sonra, (O,) çölden sizi getirdi. Şüphesiz benim Rabbim, dilediğini pek ince düzenleyip tedbir edendi. Gerçekten bilen, hüküm ve hikmet sahibi O'dur." (Yusuf Suresi, 100)

Hatırlanacağı gibi Hz. Yusuf rüyasında onbir yıldız, güneş ve ayı kendisine secde etmektelerken görmüştür. Yıllar sonra annesinin, babasının ve kardeşlerinin, kendi bulunduğu konum itibariyle ona saygı göstermeleri, ona hürmetlerinin bir ifadesi olarak secde etmeleri, özellikle de kardeşlerinin ona muhtaç konumda huzuruna gelmeleri bu rüyanın bir yorumudur.

Dikkat edilirse Hz. Yusuf tüm bunları izah ederken, Allah'ı anmakta ve O'nu övüp yüceltmektedir. Ve o ana kadar kendisinin ve ailesinin yaşadığı tüm olayların, Allah tarafından belirlenmiş bir plana göre gerçekleştiğini açıklamaktadır. Bu bir müminin sahip olması gereken örnek düşünce ve konuşma şeklidir.

Burada Hz. Yusuf'un dikkat çeken bir özelliği de herşeyin güzel tarafını görmesi, herşeyi hayırla yorumlamasıdır. Örneğin Allah'ın kendisine iyilik ettiğini ve zindandan çıkardığını söylemiştir. Bu, tam anlamıyla bir mümin tavrıdır; olaylara olumlu ve güzel gözle baktığının kanıtıdır. Hz. Yusuf hep Allah'ın tarafında olduğunu, Allah'ın yaptığı herşeyden hoşnut olduğunu belli eden bir üslup kullanmakta, olumsuz ya da Allah'a karşı saygıda kusur olabilecek her türlü üsluptan ve tavırdan kaçınmaktadır. Allah'ın "dilediği herşeyi pek ince tedbir ettiğini, O'nun bilen, hüküm ve hikmet sahibi olduğunu" söylemesi de bunun bir göstergesidir. Hz. Yusuf'un bu yönü tüm müminler için en güzel örneklerdendir.

HZ. YUSUF'UN SAMİMİ DUASI

Hz. Yusuf'un Allah'a son derece bağlı, O'nu veli edinen bir insan olduğundan ve Allah'ı çok fazla zikrettiğinden, O'na sürekli şükrettiğinden kitap boyunca bahsettik. Bu gerçeği aşağıdaki ayette, Hz. Yusuf'un söylediği sözlerde de görmek mümkündür:

"Rabbim, Sen bana mülkten (bir pay ve onu yönetme imkanını) verdin, sözlerin yorumundan (bir bilgi) öğrettin. Göklerin ve yerin yaratıcısı, dünyada ve ahirette benim velim Sensin. Müslüman olarak benim hayatıma son ver ve beni salihlerin arasına kat." (Yusuf Suresi, 101)

Görüldüğü gibi Hz. Yusuf, sahip olduğu tüm özelliklerin (hem maddi imkanların hem de bilgi ve aklın) kendisine Allah tarafından verildiğinin bilincindedir. Buna karşılık inkar edenler, herşeyi kendi yetenekleriyle kazandıklarını zanneder, kendilerini gözlerinde büyütür ve Allah'ın nimetlerine nankörlük ederler.

Hz, Yusuf'un üstteki ayette bildirilen duası ise, onun imanının ve Allah korkusunun bir diğer ifadesidir. Allah tarafından seçilmiş bir peygamber olmasına rağmen, müslüman olarak ölebilmeyi ve salihlerin arasına girmeyi istemektedir. Ahiretteki konumundan emin değildir. Allah'tan samimi bir şekilde korkmakta ve O'na ihtiyaç içinde dua etmektedir.

İşte bu, bir müminin sahip olması gereken örnek davranış ve düşünce şeklidir. Kendilerini cennete layık gören, Allah'ın sevgili kulları olduklarını öne sürerek ahirette mutlaka kurtuluş bulacaklarını iddia eden ve bu kibir içinde diğer insanları küçümseyenler, büyük bir gaflet içindedirler. Buna karşılık gerçek mümin, her zaman için Allah'a karşı boyun eğici olur, her zaman için Allah'ın rızasını kaybetmekten çekinir ve bunun getirdiği tevazu içinde olur.

Her müslümana düşen görev, Hz. Yusuf gibi samimi, tevekküllü, ihlaslı ve mütevazi bir mümin olmak ve Allah'a "Müslüman olarak benim hayatıma son ver ve beni salihlerin arasına kat" diye samimiyetle dua etmektir.

SONUÇ

Tüm kitap boyunca Hz. Yusuf'un hayatı Kuran'da anlatılanlar doğrultusunda incelendi. Bizler Hz. Yusuf ile ilgili bilgileri ancak Allah'ın bildirmesiyle ve O'nun bildirdiği kadarıyla bilebiliriz. Bunun dışında ne eksik ne fazla bir söz söyleme hakkına sahip olamayız. Nitekim Allah bu gerçeğe işaret etmiş ve Yusuf Peygamberle ilgili olarak bütün bu anlatılanların aslında gayb haberlerinden olduğunu bildirmiştir. Hz. Yusuf'un samimi duasının aktarılmasının ardından, Yusuf Kıssası aşağıdaki ayetle bitirilmiştir:

Bu, sana vahyettiğimiz gayb haberlerindendir. Yoksa onlar, (Yusuf'un kardeşleri) o hileli-düzeni kurarlarken, yapacakları işe topluca karar verdikleri zaman sen yanlarında değildin. (Yusuf Suresi, 102)

Allah bize bu gayb haberlerini bildirmekle, hem hayatımızda kullanacağımız önemli hikmetler öğretmekte, hem de geçmişteki peygamberleri tanıyarak onları kendimize örnek almamızı kolaylaştırmaktadır. Hz. Yusuf'u, Hz. Yakup'u veya diğer peygamberleri bu dünyada görme şansımız yoktur. Ancak Kuran'ı dikkatli bir biçimde okuyarak, peygamber kıssaları üzerinde derin şekilde tefekkür ederek, içinde bulundukları ortamı, gösterdikleri örnek tavırları zihnimizde iyi canlandırarak ve yorumlayarak, peygamberleri tanıyabilir ve onların üstün maneviyat, akıl ve ihlasından istifade edebiliriz.

Bu yüzden her insan, bu kitapta okuduklarını iyi düşünmeli, Hz. Yusuf'un ve Hz. Yakub'un hikmetlerini iyi tefekkür etmeli ve bunları günlük hayatına nasıl geçirebileceğini yorumlamalıdır. Başına gelen sıkıntı ve zorluklar karşısında ümitsizliğe kapılıyor mu? Veya müslümanların zor durumunu görünce, "bu durumun düzelmesi çok zor, yapacak bir şey yok" diye mi düşünüyor? Eğer böyle düşünüyorsa, bilmelidir ki bu çok büyük bir gaflettir. Kuyuya atılan, ardından köle olarak ucuz bir fiyata satılan, çirkin bir iftiraya uğrayan, sonra suçsuz yere zindana atılan, zindanda da yıllar boyu unutulan Hz. Yusuf'un sabrını, kararlılığını ve Allah'tan asla ümit kesmeyen üstün imanını düşünmeli ve ona göre kendisini gereksiz yılgınlıklardan ve ümitsizliklerden kurtarmalıdır. Hz. Yusuf'un, üst üste gelen ve zahirde her biri ayrı birer zorluk gibi gözüken bu olaylara rağmen, bir anda Allah'ın lütfuyla kurtulduğunu ve büyük bir nimete kavuştuğunu iyi düşünmelidir.

Günümüzde de yaşanan her olayda, aynen Hz. Yusuf'un hayatı gibi kusursuz bir İlahi planın işlediğini, Allah'ın her olayı hayır ve hikmetle yarattığını sakın unutmayın. Unutmayın ki Allah herşeye kadirdir ve kendisine iman edip samimi bir şekilde bağlanan, dinine hizmet etmek için ihlasla çalışan kullarının daima yardımcısıdır. Müminlere hiç umulmadık yerden hiç umulmadık nimetler verir, onlara hesaba

katmadıkları yönden yardım eder. İnsanın tek vazifesi, bu gerçeğe samimi olarak iman etmek ve buna göre yaşamaktır.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "yaratılış gerçeğiyle" açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu. Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: *"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."*[23]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar

başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: *"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."*[24]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[25]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[26]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? [27]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego

California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.[28]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla*...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez. Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında *"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"* demek zorunda kalmıştı.[29]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[30]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[31]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir. Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[32]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir. Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[33]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana

gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[34]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1) Australopithecus

2) Homo habilis

3) Homo erectus

4) Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[35]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. [36]

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[37] Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. [38]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay

Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu?

Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[39]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[40]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve

evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler. Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmak için çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi

şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz. Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[41]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük

ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde de bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını

söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı bir ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[42]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın. (Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1- Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977. s. 2

2- Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196

3- "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, cilt 63, Kasım 1982, s. 1328-1330.

4- Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7

5- Jeffrey Bada, *Earth,* Şubat 1998, s. 40

6- Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth*, Scientific American, cilt 271, Ekim 1994, s. 78

7- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189

8- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184.

9- B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.

10- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179

11- Derek A. Ager, *"The Nature of the Fossil Record"*, Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133

12- Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197

13- Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower,* New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94; Charles E. Oxnard, *"The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt"*, Nature, cilt 258, s. 389

14- J. Rennie, *"Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr"*, Scientific American, Aralık 1992

15- Alan Walker, Science, vol. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology,* 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, vol. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272

16- *Time*, Kasım 1996

17- S. J. Gould, *Natural History*, vol. 85, 1976, s. 30

18- Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19

19- Richard Lewontin, *"The Demon-Haunted World"*, The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28.

20- Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43

Hz. Yusuf, hayatı ve mücadelesi hakkında Kuran'da en detaylı bilgilerin verildiği peygamberlerden biridir. Hz. Yusuf'un ve babası Hz. Yakub'un yaşadığı olaylar, Kuran'ın Yusuf Suresi'nde anlatılır ve bu surenin hemen başında belirtildiği gibi "en güzel kıssalardan" biridir.

Hz. Yusuf, küçük yaşta iken kendisini kıskanan kardeşleri tarafından bir kuyuya atılmış, daha sonra köle olarak satılmış, sonra iftiraya uğrayarak uzun yıllar hapiste kalmış, yıllar boyu bu gibi zorluklarla denenmiştir. Ardından Allah, onu tüm bu sıkıntılardan kurtararak kendisine güç ve iktidar vermiştir.

Hz. Yusuf'un tüm bu olaylar sırasında gösterdiği büyük sabır ve tevekkülü, etrafındaki her insanın dikkatini çeken güzel ahlakı ve güvenilirliği, kendisine tuzak kuranlara karşı aldığı akılcı önlemler ve kurduğu 'karşı tuzaklar", müminler için büyük hikmetler ve örnekler taşımaktadır. İşte bu nedenle, bu kitapta Hz. Yusuf'un hayatı ve mücadelesi incelenmekte, Yusuf Kıssası'nın incelik ve hikmetleri açıklanmakta ve her okuyucu, Hz. Yusuf'unki gibi bir iman, akıl ve ahlaka ulaşmak için gayret etmeye çağrılmaktadır.